

Александра Гудева

РОСА МОНТЕРО

СЪЛЗИ В ДЪЖДА

БЪДЕЩЕТО – В ПЪВОИ РЪЦЕ

Non ignoravi me mortalem genuisse.

[Винаги съм знаел, че някой ден ще умра.]

Марк Тулий Цицерон,
римски философ

Agg'ie nagné 'eggins anyg nein 'yié.

[Правя онова, което ми показва какво търся.]

Суланиес, художник от планетата Гнио

Всичко си има време, време има за всяка работа под небето:

време да се родиш, и време да умреш; време да садиш, и време да скубеш
насаденото;

време да убиваш, и време да лекуваш; време да събаряш, и време да съграждаш;

време да плачеш, и време да се смееш; време да тъгуваш, и време да играеш;

време да разхвърляш камъни, и време да събираш камъни; време да прегръщаш и

време да избягваш прегръдки;

време да търсиш, и време да губиш; време да къташ, и време да пилееш;
време да раздираш, и време да съшиваш; време да мълчиш, и време да говориш;
време да обичаш, и време да мразиш; време за война, и време за мир.

Еклесиаст (3:1-8)

Бруна се сепна в съня си и си спомни, че ще умре.

Но не сега. Почувства остра болка в областта на слепоочията. Апартаментът беше в полумрак, а отвъд прозореца се свечеряваше. Замаяна, тя погледна познатия градски пейзаж: кулите, и терасите, и стотиците прозорци, върху които се спираха сенките, докато усещаше как болката пулсираше в главата ѝ. Трябваше ѝ известно време, за да осъзнае, че ударите не отекваха само в нейния череп. Някой блъскаше по вратата. Часовникът показваше 19:21 часа. Бруна си пое въздух и стана, роптаейки. Седнала на края на леглото, с измачкани дрехи и стъпила на пода с босите си крака, тя почака няколко секунди онази пихтия, в която се бе превърнал мозъкът ѝ, да спре да се тресе и да се стабилизира във вертикално положение. „Четири години, три месеца и двадесет и девет дни“ – пресметна бързо наум тя. Дори махмурлукът не ѝ пречеше да повтаря маниакалния си навик. Ако имаше нещо, което да я потиска повече от това да се напие, то беше да го направи посред бял ден. Вечерно време алкохолът изглеждаше по-малко вреден, по-малко порочен. Но е тъжно да започнеш да пиеш в 12 часа на обед.

Ударите продължаваха – хаотични и гневни. Бруна се възмути – това приличаше повече на нападение, отколкото на неочаквано посещение. „Къща, изглед към вратата“ – прошепна тя и на главния екран се появи лицето на нашественика. На нашественицата. Беше ѝ необходимо малко време, за да разпознае тези разкривени и сгърчени черти на лицето, но нямаше как да сбърка онази ужасна коса, боядисана в яркооранжев цвят. Беше една от нейните съседки – репликант, който живееше в източното крило на сградата. През последните месеци си бяха разменили едва няколко поздрава, Бруна дори не знаеше нейното име; тя не обичаше много да общува с другите репове. Въпреки че, ако трябва да сме по-точни, и с хората тя не общуваше кой знае колко. „Престани най-накрая, дявол да го вземе“ – изръмжа тя

съвсем тихичко, вбесена от шума. Този непоносим тътен я накара да стане и да отиде да отвори вратата.

– Какво става?– измънка тя.

Съседката замръзна с юмрук във въздуха, в готовност да почука отново, и подскочи, уплашена от нейната внезапна поява. Застана в профил, като че бе готова да побегне, и впери в Бруна недоверчивия поглед на лявото си око. Мътно и жълтеникаво око, разделено от ярката вертикална зеница на реповете.

– Ти си Бруна Хъски...

Това не приличаше на въпрос, но така или иначе тя отговори.

– Да.

– Трябва да говоря с теб за нещо много важно...

Бруна я огледа от главата до петите. Косата ѝ беше сплъстена, бузите ѝ – почернели, дрехите – мръсни и измачкани, все едно е спала с тях. Нещо, което, от друга страна, току-що бе направила самата Бруна.

– По работа ли?

Изглежда за момент въпросът обърка жената, но тя веднага кимна утвърдително с глава и се усмихна. Усмивката ѝ беше в профил.

– Да. Точно така. По работа.

Имаше нещо притеснително, нещо, което не бе наред в този немарлив и треперещ реп. Бруна си помисли дали да не ѝ каже да дойде някой друг ден, но махмурлукът я убиваше и интуицията ѝ ѝ подсказа, че ще е много по-трудно и уморително да отпрати човек, който очевидно бе силно разтревожен, отколкото да го изслуша. Така че тя се отдръпна и я остави да влезе.

– Влез.

Андроидът се подчини. Придвижваше се с нервни подскочета, все едно подът пареше. Бруна затвори вратата и се запъти към кухнята. Беше обезводнена и спешно трябваше да пийне нещо.

– Имам пречистена вода. Искаш ли една...?

Не довърши изречението, защото по някакъв начин предусети какво ще се случи. Тръгна да се обръща, но вече беше късно: един кабел опаса врата ѝ и започна да я души. Вдигна ръце към шията си – там, където кабелът се впиваше в кожата ѝ, и се опита да се освободи, но жената стягаше ли стягаше с неочаквана сила. Във фатална прегръдка нападателята и жертвата затанцуваха из стаята един луд танц на жестокостта, блъскайки се в стените и събаряйки столове, докато примката се

затягаше, а въздухът привършваше. Накрая, с някое от отчаяните си движения Бруна успя да забие лакътя си в едно чувствително място на своя враг, при което той веднага освободи жертвата. Миг след това жената бе на пода, а Бруна се бе хвърлила върху нея, за да я обездвижи. Нещо, което ѝ се удаде трудно, въпреки че е боен реп и следователно е по-едра и атлетична от повечето от нейните себеподобни. Изглежда съседката притежаваше свръхчовешка енергия, сила на отчаян звяр.

– Не мърдай! – извика Бруна побесняла.

За нейна изненада жената се подчини и спря да се превива, като че чакаше някой да ѝ заповяда какво да направи.

За миг двете се погледнаха запъхтени.

– Защо ми причини това? – попита Бруна.

– Защо ми причини това? – измърмори андроидът.

Котешките ѝ очи имаха унесено и трескаво изражение.

– Какво си взела? Дрогирана си...

– Вие ме дрогирахте... Вие ме отровихте... – изстена жената.

И избухна в безутешен плач.

– Ние ли? Кой ние?

– Вие... хуманоидите... реповете... Отвлякохте ме... Заразихте ме... Имплантирахте ми мръсните си неща, за да ме превърнете в една от вас. Защо ми причинихте това? Какво лошо съм ви сторила?

Диапазонът на стенанията ѝ се повишаваше и сега тя крещеше като луда. „Съседите сигурно пак ще се оплакват“ – помисли си с досада Бруна. Тя смръщи вежди.

– Какви са тези глупости? Луда ли си или се правиш на такава? Ти също си репликант... Виж се в огледалото. Виж си очите. Ти си също толкова хуманоид, колкото съм и аз. И току-що се опита да ме удушиш.

Жената се беше разтреперила силно и изглежда изпадна в пристъп на паника.

– Не ме наранявай! Моля те, не ме наранявай! Помощ! Моля ви!

Очевидният ѝ ужас бе непоносим. Бруна поотпусна плячката си.

– Спокойно... Нищо няма да ти направя... Виждаш ли? Пускам те... Ще те пусна, ако си спокойна и мирна.

Лека-полека тя освободи жената със същата предпазливост, с която би освободила змия, а после се отдръпна назад, за да не е в обсега на нейните ръце. Скимтейки, андроидът пропълзя половин метър, за да се облегне на стената.

Въпреки че изглеждаше малко по-спокойна, Бруна съжаляваше, че не носи малкия си плазмен пистолет. Но го бе скрила зад печката, а за да го извади оттам, трябваше за известно време да спре да наблюдава жената. Наистина много е глупаво да криеш толкова добре едно оръжие, че после да не можеш да го използваш. Погледна натрапницата, която дишаше учестено в своя ъгъл.

– Какво си взела? Останала си без сили.

– Аз съм човек... Човек съм и имам син!

– Добре, стига вече. Ще се обадя в полицията, за да дойдат да те приберат.

Опита се да ме убиеш.

– Аз съм човек!

– Това, което си, е една проклета опасност.

Андроидът изгледа Бруна с помрачен, втренчен, свиреп и предизвикателен поглед.

– Няма да успеете да ме объркате. Няма да ме измамите. Разкрих ви. Така ще постъпя с гнусните ви импланти.

След като изрече това, тя наклони леко глава, заби бързо и силно пръсти в очната си кухня и си извади окото. Чу се мек и влажен шум, едно заглушено задъхване, потекоха вадички кръв. Последва миг на тревожна, жестока лудост. После Бруна отново се раздвижи и се нахвърли върху жената, която бе получила колапс и гърчове.

– За бога! Какво направи, нещастнице? Дявол да го вземе! „Бърза помощ“! Къща, обади се на „Бърза помощ“!

Тя беше толкова разстроена, че компютърът не разпозна гласа ѝ. Трябваше да си поеме дълбоко въздух, да направи усилие и да опита отново.

– Къща, обади се на „Бърза помощ“... Обади се най-накрая, дявол да го вземе!

Връзката беше високоскоростна, само със звук. Чу се мъжки глас:

– „Бърза помощ“ слуша.

– Една жена току-що ... Една жена току-що загуби едното си око.

– Осигурителния номер, моля.

Бруна вдигна ръкавите на костюма на съседката и откри две кокалести и голи ръце; тя не носеше мобилен компютър. Тогава пребърка джобовете в търсене на гражданския номер, погледна дори на врата ѝ, да не би да носи идентификационния си чип, окачен на верижка, както правеха повечето репове. Не намери нищо.

– Не го зная, не може ли да оставим това за после? Окото е на пода, тя си го извади...

– Много тъжно, но ако не е осигурена и не може да плати, не можем да направим нищо.

Мъжът затвори телефона. Бруна усети, че вътре в нея се разпалва гняв, пристъп на ярост, който тя познаваше много добре и който действаше с точността на автоматичен механизъм; в някое закътано местенце в нейния мозък се отваряха вратичките на омразата, а вените ѝ се изпълваха с онази гъста отрова. „Изпълнена си с толкова много гняв, че накрая ставаш студена като лед“ – каза ѝ веднъж старият Янис. И наистина колкото по-гневна беше тя, толкова по-сдържана изглеждаше, по-спокойна и равнодушна, по-празна откъм емоции, като изключим тази суха и неподправена омраза, която се надигаше в гърдите ѝ като тежък черен камък.

– Къща, обади се на „Самаряни“ – каза тя сричка по сричка.

– „Самаряни“ на твоите¹ услуги – отвърна веднага роботизираният, условно казано мелодичен глас. – Моля да ни извиниш за закъснението, с което те обслужваме, но ние сме единствената гражданска асоциация, която предлага медицинска помощ на неосигурени лица. Ако искаш да окажеш финансова подкрепа на нашия проект, избери *дарения*. Ако става въпрос за спешна нужда от медицинска помощ, моля, почакай.

Жената стенеше тихо в ръцете на Бруна, а окото действително беше на пода – кръгло и много по-голямо, отколкото човек може да си представи; мазно топче с дълъг кичур отпуснати нишки, подобно на мъртва медуза или морски полип, изтръгнат от неговата скала и изхвърлен на брега от прилива.

– „Самаряни“ на твоите услуги. Моля да ни извиниш за закъснението, с което те обслужваме, ние сме...

През годините на военна служба Бруна се беше нагледала на по-лоши неща. Къде-къде по-лоши. Въпреки това неочакваната и жестока постъпка на нейната съседка особено я смути. В ранния следобед болката и безпорядъкът нахлуваха в дома ѝ.

– ... избери *дарения*. Ако става въпрос за спешна нужда от медицинска помощ, моля, почакай.

¹ Обръщението на „ти“ се смята за признак на уважение, докато формата „Вие“ вече се употребява за изразяване на пренебрежително отношение на говорещия спрямо даден субект. – Б. пр.

И всички правеха това – чакаха ли чакаха, защото „Самаряни“ не успяваше да откликне на молбите на неосигурените и телефонът винаги блокираше. Възможно бе жената да има осигуровка, но продължаваше да бъде в безсъзнание или може би беше дълбоко умопомрачена; във всеки случай не реагираше на раздрусванията, нито на повикванията на Бруна и в известен смисъл беше по-добре така, защото безсъзнанието я предпазваше от ужаса от стореното. Може би точно затова тя не идваше на себе си. При военните Бруна многократно беше виждала това – припадания, които милостиво те освобождават от всякакви усещания. Нощта вече бе дошла и апартаментът бе в полумрак, осветяван единствено от светлините на града и от фаровете на скорострелно преминаващите въздушни трамваи.

– Къща, включи осветлението!

Лампите покорно светнаха, изтривайки градския пейзаж отвъд прозореца и придавайки леплив, влажен и кървав блясък на окото, залепено за пода. Бруна отклони поглед от него и се взря в лицето на жената и в празната ѝ очна кухня. Една тъмна дупка. Така че, за да има върху какво да спре погледа си, тя го насочи към главния екран. Беше изключила звука, но се излъчваха новините и се виждаше Мириам Чи, лидерът на ДРР (Движение на радикалните репликанти). Вероятно беше на някакъв митинг и с присъщата си жлъчност тя говореше от една трибуна. Бруна не харесваше Мириам, нито пък нейното Движение; изобщо не вярваше на политическите партии и особено я отвращаваше това самодоволство в ролята на жертва, тази хистерична митификация на идентичността на реповете. Колкото до Мириам, тя добре познаваше хората като нея – същества, потънали в своите емоции като бръмбари в торта, пристрастени към най-крайната и лъжлива сантименталност.

– „Самаряни“ слуша.

Най-накрая.

– Случи се един инцидент в квартал № 5, булевард „Дарданели“, апартамент 2334. Една жена загуби окото си. Искам да кажа, че го загуби напълно, извади си го и сега то е на пода.

– На каква възраст е пострадалата?

– Тридесет години.

Всички репове бяха на около тридесет години. По-точно между двадесет и пет и тридесет и пет.

– Човек ли е или андроид?

Тя отново се вбеси.

– Този въпрос е противоконституционен и ти го знаеш много добре.

За миг от другата страна на слушалката настъпи мълчание. Така или иначе, помисли си Бруна ожесточена, тя вече се бе издала.

– Ще дойдем възможно най-бързо – каза мъжът. – Благодарим ти, че се обади на „Самаряни“.

Всички знаеха, че за тях приоритет са хората, разбира се. Това не беше легална практика, но се правеше. А най-лошото е това, каза си Бруна, че в известен смисъл го правят с право. Когато един медицински център е претоварен, може би е по-разумно с предимство да са онези, които е по-вероятно да оцелеят. Онези, които не са обречени на преждевременна смърт като реповете. Кое е по-изгодно: да спасиш един човек, който може да живее още петдесет години, или един андроид, на когото може би му остават само няколко месеца живот? Една смразяваща и жлъчна горчивина изпълни устата ѝ. Погледна гадното незавършено лице на своята съседка и страшно много ѝ се ядоса. „Глупачка, глупачка, защо го направи? И защо дойде да го направиш в дома ми?“ Бруна не знаеше мотивите на жената, причината за странното ѝ поведение. Вероятно е била дрогирана или болна. Но несъмнено тази бедна откачалка се мразеше (това бе повече от ясно), а омразата е емоция, която Бруна можеше да разбере. Няма нищо по-добро от студената омраза, за да се противопоставиш на мъката, която те изгаря отвътре.

Централен архив на Съединените щати на Земята
Версия, подлежаща на промени

СТРОГО ОГРАНИЧЕН ДОСТЪП
САМО ЗА УПЪЛНОМОЩЕНИ ЛИЦА

Мадрид, 14 януари 2109 г., 09:43 ч.

Добро утро, Янис!

АКО НЕ СИ ЯНИС ЛИБЕРОПУЛОС,
СЛУЖИТЕЛ НА ЦЕНТРАЛНИЯ АРХИВ, FT 711,
НЕЗАБАВНО ЗАТВОРИ ТЕЗИ СТРАНИЦИ

СТРОГО ОГРАНИЧЕН ДОСТЪП
САМО ЗА УПЪЛНОМОЩЕНИ ЛИЦА

НЕПОЗВОЛЕНОТО ПОЛЗВАНЕ НА ИНФОРМАЦИЯТА
Е ПОДСЪДНО ПРЕСТЪПЛЕНИЕ, КОЕТО МОЖЕ ДА БЪДЕ
НАКАЗАНО С ДО ДВАДЕСЕТ ГОДИНИ ЗАТВОР

Хуманоиди

Ключови думи: история, социални конфликти, Война на реповете, Пакт на Луната, дискриминация, биотехнология, граждански движения, върховенство

376244

Статията подлежи на допълване

В средата на XXI в. проектите за геологическа експлоатация на **Марс** и на два от сателитите на **Сатурн (Титан и Енселадо)** станали причина за създаването на андроид, устойчив на тежките метеорологични условия в миньорските колонии. През 2053 г. бразилската фирма за биоинженерство **Vitae** създала от клетки майка организъм, съзрял ускорено в лабораторни условия и напълно идентичен на човека. Той се появил на пазара под името **Хомолаб**, но малко след това бил наречен *репликант* – термин, взет от друг стар футуристичен филм, много популярен през XX век.

Репликантите веднага пожънали успех. Били използвани не само за експлоатация на мини в Космоса, но и на Земята, както и във ферми по морското дъно. Започнали да им се правят специализирани версии и през 2057 г. вече имало четири различни линии андроиди: за минна промишленост, за изчисления, за борба и за удоволствие (забранени няколко години по-късно). По онова време не се смятало, че хомолабите могат да упражняват какъвто и да било контрол върху собствения си живот; всъщност те били роби, лишени от всякакви права. С всеки изминал ден тази извънредна ситуация ставала все по-непоносима, в резултат на което през 2060 г. избухнала война, когато на Енселадо бил изпратен взвод бойни репликанти, които да потуши въстанието на миньорите, също андроиди. Войниците се присъединили към бунтовниците и избили всички хора в колонията. Въстанието бързо се разрастнало и се превърнало в т.нар. **Война на реповете**.

Въпреки че андроидите били много по-малобройни, устойчивостта, силата и интелектът им надхвърляли средните за човека. По времето на войната, продължила шестнадесет месеца, загинали мнозина, както хора,

така и хуманоиди. За щастие през септември октомври 2061 г. лидер на бунтовниците станал **Габриел Морли** – великият философ и социален реформатор, андроид, който предложил примирие, за да се преговаря за мир със страните производители на репликанти. Трудните преговори вървели към пореден провал; сред хората имало една крайна група, която отхвърляла всякакви отстъпки и настоявала войната да продължи докато репликантите не умрат, понеже по онова време те живеели едва около пет години. Въпреки това имало и хора, които осъждали робството и защитавали справедливите искания на бунтовниците, наричани презрително от своите съперници *реполизовци*. Тези граждани, привърженици на андроидите, станали много активни в кампаниите си в подкрепа на преговорите. Това, както и фактът, че бунтовниците превзели контрола върху няколко промишлени вериги и започнали да произвеждат още повече андроиди, довело до подписването на **Пакта на Луната** през февруари 2062 г. – примирие в замяна на отстъпването на редица права на въстаниците. Станало така, че Габриел Морли, лидерът на андроидите, не успял да подпише споразумението, което било негово постижение, тъй като няколко дни по-рано приключил земния си път и починал, ~~свършвайки краткия си живот на човек-пеперуда.~~

Оттогава насетне репликантите постепенно си завоювали още и още граждански права. Този напредък не минал без проблеми. През първите години след **Обединението** в различни градове на Земята (Дъблин, Чикаго, Найроби) имало много конфликти и големи безредици с жестоки сблъсъци между прорепски настроените **антисегрегационистки** движения и **защитниците на човешкото превъзходство**. Накрая **Конституцията от 2098 г.**, първият велик документ на **Съединените щати на Земята**, днес все още в сила, дала на хуманоидите същите права като тези на хората.

Именно във въпросната Конституция за пръв път била употребена думата *хуманоид*, тъй като думата *репликант* е натоварена с оскърбителни и обидни нюанси. Днес *хуманоид* (или на разговорен език *хуманос*) е единственият официално приет термин, въпреки че за по-голяма яснота по отношение на историята в тази статия бе използвана думата *репликант*. От друга страна, има групи активисти-хуманоси като ДРР (**Движение на радикалните репликанти**), които настояват за връщането в употреба на

старото им наименование като символ на тяхната идентичност: „Гордост е да си реп, предпочитам да съм реп пред това да съм човешко същество или пък хуманоид“ (**Мириам Чи**, лидер на ДРР).

Съществуването и интегрирането на хуманоидите провокира сериозен етичен и социален дебат, който няма да приключи скоро. Някои поддържат идеята, че в своята същност създаването на репликанти за безплатна работна ръка е грешна и неморална постъпка, просто би трябвало тяхното производство да бъде прекратено. Тази възможност е твърдо отхвърлена от хуманосите, които смятат, че това би било геноцид: „Това, което някога е съществувало, не може отново да потъне в небитието. Това, което се изобретява, не може да се унищожава. Не можем да спрем да знаем нещо, което сме научили. Ние сме един нов вид и като всички живи същества копнеем да продължим да живеем“ (Габриел Морли). Понастоящем половината от ръководителите на предприятията за производство на андроиди, наричани днес *плантации за зачеване*, са роботи, а другата половина – хора. Един андроид се ражда след четиринадесет месеца, но когато това стане, той физически и психически се равнява на двадесет и пет годишен човек. Въпреки напредъка на технологиите, засега е възможно андроидът да живее средно едно десетилетие; около тридесет и петата година клетъчното делене на тъканите драматично се ускорява и той претърпява един вид масивен канцерогенен процес, известен като ДТХ (**дисеминиран тумор на хуманоса**), който все още е нелечим и го убива само за няколко седмици.

Специалните регламенти относно хуманоидите също се оказват конфликтни, особено онези, които са свързани с паметта и с периода на граждански труд. Комитет, съставен от хора и хуманоси, решава по колко андроида да се създават на година и какви да бъдат техните спецификации: изчисляване, борба, изследване, минно дело, администрация и строителство. Тъй като зачеването на тези индивиди се оказва много скъпо, бе прието всеки хуманоид да служи на фирмата, която го е създала, за не повече от две години и да върши работата, за която е създаден. След това ще бъде освободен и ще му се отпуска скромна сума пари (за **разходи за жилище**), за да му се помогне да започне свой собствен живот. И накрая на всеки андроид се имплантира пълна памет, включваща достатъчно

количество документална информация (снимки, холограми и записи от въображаемото му минало, стари игри от предполагаемото му детство и т.н.), понеже различни научни изследвания показват, че съжителството и социалната интеграция на хора и хуманоиди са много по-добри, ако последните имат минало, както и, че андроидите са по-устойчиви, когато имат спомени. **Законът за изкуствената памет** от 2101 г., днес още в сила, регулира изцяло този деликатен въпрос. Всяка памет е уникална и различна, но всички те притежават версия, подобна повече или по-малко на известната **Сцена на откровението**, популярна като *танцът на призраците*. Става въпрос за имплантиран спомен, за нещо, което се предполага, че се е случило, когато субектът е бил на около четиринадесет години и когато родителите на андроида му съобщили, че той е хуманоид и ~~че самите те не са реални, а са само сенки, празни образи, искри от неврони.~~ Веднъж инсталирана, тази памет по никакъв начин не може да бъде модифицирана. Законът забранява и наказва всички по-нататъшни манипулации, както и незаконния трафик на памет, което не пречи въпросният трафик да съществува и да бъде доходоносен подземен бизнес. Действащият норматив за живота на хуманосите беше оспорен от различни сектори и ДРР, а различни защитници на човешкото превъзходство до този момент вече няколко пъти са обжалвали Закона. През последното десетилетие бяха създадени множество университетски катедри за изучаване на хуманоиди (като тази в „Комплутенсе“, Мадрид), които се опитват да отговорят на многобройните етични и социални въпросителни, които поставя този нов вид.

Имаше време, когато сексуалните връзки между хора и репове бяха забранени. Сега просто не се гледа на тях с добро око, освен ако не става въпрос за древния и достоен за уважение бизнес с проституцията, разбира се. Пабло Нопал се усмихна кисело и се загледа в голия гръб на бойното момиче, в неговата фина, еластична плът, в изящната извивка на малкия ѝ ханш. Сядайки на леглото, както направи сега, Нопал също можеше да види едната от мъничките ѝ гърди - тази, която се вдигаше и отпускате в синхрон с нейното спокойно дишане. Въпреки че изглеждаше дълбоко заспала, а и сигурно беше така, достатъчно бе да докосне с пръст нейния кръст, за да подскочи рязко и дори да го удари, кой знае. Нопал бе спал с достатъчно бойни репове, така че добре познаваше техните навици и опасните им защитни рефлексии. По-добре да не ги целуваш посреднощ по врата.

Всъщност най-доброто, което можеш да направиш посреднощ, след като си се съвкупявал с такова момиче, е да си тръгнеш.

Мъжът се измъкна от леглото, събра разпилените си по пода дрехи и започна да се облича.

Беше в лошо настроение.

Ранният час го потискаше – мръсен, избледнял – когато нощта умира, а все още не се е съмнало. Този толкова гол час, който по никакъв начин не може да прикрие безсмислието на света.

Пабло Нопал бе богат и нещастен. Нещастieto бе част от неговата същност така, както хрущялите са част от костите. Нещастieto бе хрущялът на неговия мозък. Беше нещо, от което не можеше да се отърве.

Както казваше един стар писател, на когото Пабло се възхищаваше, при всички щастieto винаги си прилича, но нещастieto при всеки човек е различно. Нещастieto на Нопал се изразяваше в очевидната му неспособност да живее. Ненавиждаше живота. Затова, наред с други неща, той харесваше андроидите –

всички толкова отчаяно жадуваха да продължат да живеят. В известен смисъл той им завиждаше.

Единственото нещо, което крепеше Нопал през последните няколко години, единственото нещо, което стопляше неговото сърце, бе търсенето. Сега той включи мобилния си компютър, отвори на екрана списъка с андроиди и избра бойното момиче с обемна, къдрава коса, с което току-що бе правил любов. Очевидно тя не беше хуманоидът, когото той търсеше. Погледна почти с топлота малкия ѝ профил. Трудно спечели нейното доверие, но сега се надяваше никога повече да не му се налага да я вижда. Както винаги, в него отново надделяваше мизантропията.

„Предимството на общуването с умрели репове – помисли си Бруна, когато влизаше в Института по съдебна медицина – е това, че не ти се налага да понасяш ридяещи роднини: съсипани от болка бащи, деца, потресени от внезапното осиротяване, съпрузи, братя и останалата хленчеща семейна тълпа.“ Андронидите са самотни същества, острови, обитавани от един-единствен корабокрушенец сред пъстро море от хора. Или поне повечето репове са такива, макар че имаше някои, които упорито се смятаха за истински хора и поддържаха стабилни сантиментални връзки въпреки дебнещата ги смърт и дори успяваха да осиновят дете – винаги болни или с някакъв проблем създания, защото ранната смърт на репликантите не им позволяваше да съберат необходимия брой точки, за да пристъпят към нормално осиновяване. Колкото до нейната собствена история, помисли си Бруна, всъщност бе грешка. Нито тя, нито Мерлин искаха да се обвързват, но накрая попаднаха в капана на чувствата. Докато не дойде неизбежната скръб. Четири години, три месеца и двадесет и седем дни.

Беше три часа сутринта и мястото бе пусто, призрачно, потънало в синкав полумрак. Бе дошла в този ранен час с намерението да се срещне с Гандара – опитния съдебен лекар, който работеше нощна смяна и беше неин стар познат, а и ѝ дължеше няколко услуги. Но когато влезе в съседния на зала № 1 (залата за дисекции) кабинет, тя се натъкна на млад мъж, който гледаше порнографски запис, без да премигне нито веднъж. Като забеляза нейното присъствие, субектът с един замах спря записа и се обърна към нея:

– Какво... правиш тук?

Бруна забеляза запъването в говора, подскока, внезапния страх в неговия поглед. Свикнала бе присъствието ѝ да прави впечатление не само поради факта, че е висок и атлетичен хуманос, но и главно заради бръснатата ѝ глава и заради татуировката – тънка, черна линия, която преминаваше вертикално по цялото ѝ тяло: спускаше се по челото, през средата на веждата и клепача и по лявата буза, после по врата, гърдата, корема, левия крак, един от пръстите на крака, ходилото, петата, а

след това се качваше по целия крак, но този път отзад, през ханша, кръста, гърба и тила и накрая пресичаше голия, кръгъл череп, докато се слее със спускащата се надолу линия и завърши кръга. Естествено, когато беше облечена, нямаше как да се види, че белегът образува цял кръг, но Бруна бе установила, че линията, която сякаш прерязваше една трета от главата ѝ и която изчезваше надолу под дрехите, оказваше неоспоримо въздействие върху хората. Освен това разкриваше същността ѝ на боен реп – в казармата почти всички си правеха татуировки.

– Няма ли го Гандара?

– В отпуск е.

Изглежда мъжът се поуспокои, когато разбра, че Бруна познава главния съдебен лекар. Той бе дребен и разплут младеж, а лицето му приличаше на онези от серията на евтината пластична хирургия, модел, избран по каталог – обичайният подарък за дипломирането, който родителите със скромни финансови възможности правеха на своите деца. Изведнъж лицевите корекции станаха модерни и имаше половин дузина лица, които се повтаряха до припадък при хиляди хора.

– Добре. Тогава ще говоря с теб. Интересува ме един от трупове – Ката Каин. Тя е хуманоид, на който му липсва едното око. Почина вчера.

– А, да. Преди няколко часа ѝ направих аутопсия. Роднина ли ти е?

За миг Бруна го погледна невъзмутимо. Един реп роднина на друг реп. Този тип е глупак.

– Не – каза накрая тя.

– Щом не ти е роднина и нямаш съдебна заповед, не можеш да я видиш.

– Не ми е нужно да го правя. Само искам да ми кажеш какъв е резултатът от аутопсията.

Мъжът придаде на пластмасовото си лице израз на преувеличено възмущение.

– И дума да не става! Това е строго секретна информация. Освен това не си ѝ роднина, как успя да влезеш тук?

Бруна пое дълбоко въздух и се помъчи да придаде на изражението си дружелюбен и успокоителен вид, възможно най-дружелюбното и успокоително изражение, като се има предвид бръснатата ѝ глава, котешките зеници, боядисаната ивица, която разделя лицето ѝ. Не сметна за разумно да разкаже, че старият Гандара ѝ бе издействал постоянен пропуск за Института, но показа разрешителното си за практикуване на професията „частен детектив“ и го показа на субекта.

– Виж, тази жена ми беше съседка... И моя клиентка... Беше ме наела да я пазя, защото подозираше, че някой иска да я убие... – импровизира в движение тя. – Не мога да ти кажа нищо повече, знаеш, че е професионална тайна. Аз бях тази, която се обади на „Самаряни“; тя беше с мен, когато си изтръгна окото. Ако разполагаш с полицейския доклад, ще видиш моето име – Хъски... Каин си изгуби ума и се страхувам, че се е отровила с нещо... Тоест, смятам, че са я отровили. Трябва да разбере час по-скоро... Виж, не би трябвало да ти разказвам това, но може би има още отровени хора... И може би все още можем да ги спасим. Дори не искам от теб да навлизаш в подробности... Кажи ми какво е заключението и готово. Или ми позволи да погледна за секунда доклада. Никой няма да разбере за това.

Лекарят поклати високомерно и бавно глава в знак на несъгласие. Очевидно се наслаждаваше на малката власт, която имаше, за да я дразни.

– Не мога да го направя. Поискай съдебна заповед.

– Ще се забави прекалено много. Ще рискуваш ли да поемеш отговорността за вероятната смърт на други хора?

– Не мога да го направя.

Замислена, Бруна смръщи вежди. После бръкна в раницата си и извади две банкноти от по сто гай.

– Разбира се, че съм готова да те компенсирам за безпокойството...

– За какъв ме имаш? Не ми трябват твоите пари.

– Вземи ги. Добре ще ти дойдат, за да оправиш счупения си нос.

Мъжът машинално пипна връхчето на носа си. Внимателно опипа силиконовите си ноздри, удължената с пластмасов хрущял гърбица на носа. По лицето му в ясна последователност се изредиха различни емоции като облаци, които преминават през ветровитото небе: първо, облекчението, че изкуственият му нос бе непокътнат, после – бавното и трудно разбиране на смисъла на изречението. Очите му станаха кръгли от притеснение.

– Това... това заплаха ли е?

Бруна се наведе напред, подпря ръце на масата, толкова се доближи до лицето на мъжа, че почти докосна челото му и се усмихна.

– Разбира се, че не.

Съдебният лекар преглътна и за миг се замисли. После се обърна към екрана и измънка:

– Отвори „Заключителни доклади“, отвори „Каин“...

Компютърът се подчини и екранът започна да се изпълва със снимки на едноокия реп, които се появяваха една след друга: едно жалко, голо и изкормено по време на различните етапи на дисекцията тяло. Накрая лазерният нож разреза черепа така, както се разрязва портокал, а едни автоматични пинсети пробиха внимателно сивата маса, която беше прекалено розова. Това бе най-червеникавият мозък, който Бруна някога бе виждала, а беше виждала няколко такива. Пинсетите излязоха от мазната невронна маса, а на върха им имаше малък улов – малък син диск. „Изкуствена памет – помисли си Бруна и я побиха тръпки – и сигурно това не е оригиналният имплант.“ От екрана гласът на съдебния лекар изреждаше резултатите: „Тъй като хуманоидният субект е бил на възраст 3/28 години и все още е бил далеч от ДТХ, можем да отхвърлим, че смъртта е естествена. От друга страна, откритият имплант с памет няма регистрационен номер и несъмнено е взет от пазара на черно. Съдебният лекар работи с хипотезата, че въпросният имплант е фалшив и е причинил мозъчните кръвоизливи и отоци, като по този начин е провокирал емоционална нестабилност, бълнувания, гърчове, загуба на съзнание, парализа и накрая смъртта на субекта от колапс на невронните функции. Имплантът беше изпратен в лабораторията по биоинженерство на Съдебната полиция, за да бъде анализиран.“

Бедната Каин. На Бруна ѝ се стори, че може отново да види как съседката ѝ си изтръгва окото с тихия и ужасяващ звук като на разкъсвани парцали. Стори ѝ се, че отново слуша небивалиците ѝ и че усеща нейната мъка. Когато пристигнаха хората от „Самаряни“, тя вече беше вкочанена, затова Бруна изобщо не се учуди, когато четири часа по-късно ѝ се обадиха, за да ѝ съобщят, че жената е починала. Докато чакаше, Бруна отиде до портиерната на сградата и влезе в апартамента на жената, придружена от един от портиерите. Така тя научи, че жената се казва Ката Каин, че е работила в администрацията, че този апартамент е бил първият ѝ дом, след като е получила парите за настаняване, защото е била само на три репови години (двадесет и осем виртуални) – прекалено млада, за да умре. Според договора за наем на жилището тя живееше в апартамента от единадесет месеца, но мястото изглеждаше пусто и безлично, като че никой не го обитава. Всъщност не се виждаше нито един от малките, изкуствени спомени, винаги еднакви: обичайната снимка на родителите, холограмата от детството, мръсната свещичка от някогашна торта, електронният постер, надписан от приятелите от университета, пръстенът, който юношите си подаряваха, когато загубят девствеността си. Нямаше репликант, който да не пази

тази колекция от ненужни вещи. И въпреки че знаеха, че спомените им не са истински, за тях предметите продължаваха да притежават някаква магия, продължаваха да предлагат утеха и компания. Както парализираните мечтаят да ходят, когато си сложат виртуалните очила, така и реповете мечтаят да имат корени, когато гледат изкуствено остарелите предмети от своя бит; и в двата случая бяха щастливи, въпреки че знаеха истината. Или поне не бяха чак толкова нещастни. Самата Бруна – върл противник на емоционалните прояви, не бе успяла да се отърве от всичките си префабрикувани спомени. Да, беше унищожила семейните снимки и холограмата от празника на баба й (навършваше сто и една години; почина малко след това; тоест предполага се, че е умряла), но не можа да изхвърли синджира на *Сарко* – кучето от нейното детство, с гравираното върху него име на животното, както и нито една снимка от своето детство, когато е била на около пет години, с вече добре оформени черти и със същите уморени и тъжни очи, както и сега.

Но в апартамента си Каин не държеше нито една лична вещ. До каква ужасяваща степен на отчаяние и мъка трябва да е стигнала. Представи си я как обикаля през нощта, неспокойна като наркоманка, душеща из най-тъмните кътчета на града в търсене на облекчение, на памет, в която да може да повярва, на спомени, които да й позволят да си отдъхне за известно време. Бруна мислеше, че може да я разбере, защото неведнъж самата тя се бе чувствала така, понякога тя също бе напускала дома си, все едно бяга, беше излизала навън, за да прегърне нощта в търсене на нещо, което е невъзможно да намери. И не една сутрин се бе изкушавала да вкара през носа си малко памет, една доза изкуствен живот. Не го бе направила, за което се радваше. Ката Каин бе претоварила мозъка си с една доза измислени спомени. Вероятно в града е пристигнала партида фалшифицирани спомени; случвало се е и преди, но не с такива смъртоносни последици. Ако беше така, през следващите дни се очакваше да умрат още репове. Но това не беше неин проблем. Единственото нещо, което искаше, бе да разбере какво се беше случило с нейната съседка, а това вече бе изяснено.

Обърна се към младия съдебен лекар. Той беше изпотен и развълнуван вероятно заради емоционалния конфликт дали да се подчини на някого от страх – нещо, което особено при младите мъжкери предизвикваше късо съединение от съдържана ярост и унижение, хормонална смесица от тестостерон и адреналин. Сега се мразеше за това, че се е държал като страхливец, и точно затова нямаше да я

издаде. Освен това какво имаше да издава? Тя не му бе направила нищо. Бруна побутна двете стотачки, които бяха на масата, и се усмихна.

– Много ти благодаря, много си любезен. Това е всичко, което исках да знам. Поздрави Гандара от мен.

Белите естетически силиконови импланти изпъкваха на фона на почервенялото лице на лекаря. Бруна изпита известно съчувствие към него – признак на слабост, който тя веднага преодоля. Естествено, тя никога не би му счупила носа, не би го докоснала с пръст дори, но бедният човечец не го знаеше. Това бе едно от малкото предимства, че е различна: беше презирана, но пък будеше страх у другите.

Три дни по-късно при подобни обстоятелства почина друг репликант с утежняващото вината обстоятелство, че преди това бе убил двама хуманоси. Нападението станало в един въздушен трамвай, така че инцидентът бил заснет от охранителните камери на транспортната компания. Бруна видя записа по новините: той бил изследователски андроид с малко, кокалесто тяло, но успял лесно да пребори двама души, по-едри от него. Нападателят седял в задната част на трамвая; изведнъж станал, отправил се бързо към предните редици, сграбчил за косата един реп и започнал да му извива назад главата, а с другата ръка направо го заклал. Понеже острието на използваното оръжие било толкова тънко и тясно, че било почти невидимо, ефектът бил объркващ, по-скоро неразбираем, отколкото потресаваш: изведнъж започнала да шурти кръв, но не било ясно защо. Тялото на жертвата стояло изправено на седалката, а хората наоколо още не си били отворили устата, за да изкрещят, когато убиецът хванал по същия начин една жена, от другата страна на коридора, и прерязал и нейното гърло. После малкият хуманос забил ножа или шилото в едното си око и се сгромолясал. Сцената се разиграла за по-малко от минута; убийството било учудващо бързо – зрелищна касапница с толкова много пролята кръв за толкова кратко време. Бруна си помисли: „Много е трудно толкова бързо и сръчно да се пререже едно гърло, плътта е неочаквано твърда, мускулите се стягат, тялото се превива, за да се предпази, трахеята е сериозно препятствие. Но въпреки това вратовете бяха почти прерязани, главите бяха клюмнали смешно назад, като показваха неприличното хилене на големия разрез; това не е лесно да се направи дори с хирургически скалпел, може би е било извършено с лазарен нож, но следите са като от обикновено острие.“ Помисли си също така: „Мен нямаше да успее да ме сграбчи за косата.“ Затова много бойни репликанти си бръснеха главите. За да не улесняват врага. Разликата бе, че след като напусна казармата, тя продължи да си бръсне черепа, за разлика от други. В края на краищата работата ѝ продължаваше да бъде рискована.

Освен това – работа в червени цифри. Преди почти две седмици Бруна приключи с предишната си задача, а нямаше кой знае колко спестявания, от които да

тегли. Откакто се осъществи Обединението, СЦЗ бяха в постоянна икономическа криза, но напоследък изглежда имаше криза вътре в самата криза и бизнесът замря. Трябваше спешно да намери някой клиент, затова реши да излезе и да направи онова, което наричаше „информативна обиколка“: да пообиколи и да се опита да разговаря с обичайните си посредници, за да разбере какво става наоколо и дали има някой, на когото би могла да предложи услугите си. Погледна часовника – 23:10 ч. Можеше да се отбие в свърталището на Оли Олиар и пътьом да хапне нещо. Беше гладна въпреки кървавото безумие, което току-що видя. Или пък беше гладна точно заради това. Нищо друго не отваряше апетита така, както гледката на чуждата смърт. Четири години, три месеца и двадесет и четири дни.

Беше януари – най-свежият месец от кратката и мека зима, а нощта беше само за разходка. Бруна на няколко места използва подвижните ленти и след двадесет минути се озова в бара на Оли. Беше малка, правоъгълна кръчма, в по-голямата си част заета от един огромен бар, който на свой ред беше почти зает от огромното туловище на Оли. Тя преливаше от плът и гостоприемство. Не гледаше накриво никого, независимо от това дали е хуманоид, *твар* или мутант. Затова клиентелата ѝ беше показателно разнообразна.

– Здравей, Хъски, какво те води насам?

– Гладът, Оли. Дай ми една бира и един от онези сандвичи с водорасли и кедрови ядки, които са толкова вкусни.

Жената отвърна на любезността с усмивка и със спокойствието на кит започна да приготвя поръчката. Движенията ѝ винаги са били учудващо бавни, но незнайно как успяваше сам-самичка да обслужи всички посетители в кръчмата. Разбира се, мястото беше малко: имаше десет стола, подредени по дължината на бара, и още осем пред един плот, монтиран на отсрещната стена. Но заведението имаше успех, а когато навън беше студено, тук се побираха до тридесет посетители. Въпреки това сега беше полупразно. Бруна се огледа наоколо: имаше само един човек, когото и друг път бе виждала тук – жена, рекламираща Тексако-Репсол, която седеше в другия край на бара. Носеше ужасна униформа с цветовете на корпорацията и смешна шапчица на главата, а на екраните на гърдите и гърба ѝ се въртяха една след друга проклетите реклами на фирмата. Обикновено не позволяваха на рекламните същества да влизат в баровете, защото бяха много досадни, но сърцето на Олиар бе толкова голямо, колкото и огромните ѝ гърди, и им позволяваше да седнат в дъното, но при условие, че намалят до минимум звука на

рекламата. Което, за съжаление, не беше кой знае от каква полза, защото нямаше как звукът или екраните да се изключат. Трябва да си беден нещастник и да си имал много лош късмет, за да попаднеш на такава работа. Рекламните същества можеха да се събличат само за девет часа на денонощие, а през останалата част от деня трябваше да обикалят публични места, което означава, че тъй като не им позволяваха да влизат в нито един бар, те прекарваха дните в скитане по улиците като самотници с рекламното мото, което постоянно кънтеше в ушите им. За това мъчение им даваха едва няколкостотин гаи, въпреки че в случая с Тексако-Репсол жената сигурно е получавала безплатно въздух. Което беше важно, защото с всеки изминал ден все повече и повече хора не можеха да плащат за чист въздух и трябваше да се преселят в някоя от замърсените зони на планетата. Всъщност много хора са способни да извършат убийство, само и само да получат тази отвратителна работа. Бруна се сети за скромната си банкова сметка и се обърна към собственичката на бара.

– Какво става наоколо?

– Нищо. Като изключим смъртта на реповете.

Друго нещо, което Бруна харесваше у дебелията Оли, бе това, че тя не си служи с високопарни евфемизми. Винаги наричаше реповете „репове“, но бе много по-дружелюбна и почтителна от онези, които непрекъснато говореха за хуманоиди.

– И какво се говори по въпроса, Оли? Имам предвид онзи тип от трамвая. Защо мислиш, че е направил това?

– Говори се, че е взел нещо. Дрога. Вероятно даламин. Или пък изкуствена памет.

– Миналата седмица имаше подобен случай, помниш ли? Хуманоидът, който си извади окото. И знам, че носеше имплант с памет.

Жената сервира на Бруна сандвича, после се наведе напред, плъосвайки огромната си гръд върху бара, и понижи глас.

– Хората се страхуват. Чух, че може да има много умрели.

– Какво става, пристигнала е партида с фалшиви *меми*?

– Не знам. Но казват, че това е само началото.

Бруна я побиха тръпки. Това беше неприятна тема, въпрос, който особено я безпокоеше. Но не само защото още не можеше да избие от главата си тревожния инцидент със съседката, но и защото я отвращаваше всичко свързано с паметта. Да говориш с един реп за памет е като да споменеш за нещо тайно и гнусно, нещо,

което не бива да бъде изречено и което, излезе ли наяве, изглежда почти порнографско.

– Знаеш ли кой продава дефектния материал? – попита тя все пак заинтригувана.

Оли сви рамене.

– Идея си нямам, Хъски... Интересува ли те? Мога да поразпитам наоколо.

За миг Бруна се замисли. Нямаше нито един клиент, за да си плаща сметките, и не можеше да си позволи да души наоколо за нещо, което няма да ѝ донесе никаква облага.

– Не, всъщност изобщо не ме интересува.

– Тогава си изяж сандвича. Ще изстине.

Права беше. Услади ѝ се, с добре опържените водорасли, които бяха хрупкави и изощро не бяха мазни. Мерлин обожаваше сандвичите с водорасли и кедрови ядки. За миг деформираното от болестта лице на репа изплува в съзнанието на Бруна и тя усети, че стомахът ѝ се сви. Пое дълбоко въздух, опитвайки се да разхлаби възела, който усещаше в червата си, и отново да отпрати надалеч спомена за Мерлин. Ако можеше поне да си го спомни здрав и щастлив, а не превит от болка. Гневно отхапа от сандвича и се върна към деловите проблеми. Реши да сложи картите на масата.

– Оли, без работа съм – измърмори с пълна уста тя. – Случайно да си чула за нещо подходящо за мен?

– Като например?

– Ами знаеш... някой, който да търси нещо... или някого. Или обратното – някой, който не иска да го намерят... Или пък някой, който иска да научи нещо... или някой, който иска да разследвам някого. Или някой, който иска да събере доказателства срещу някого... или пък иска да разбере дали няма никакви доказателства срещу самия него...

Оли прекъсна бавните си и величествени движения зад бара и обърна към Бруна тъмното си спокойно лице.

– Ако това ти е работата, значи е голяма каша.

Бруна се усмихна леко. Не се усмихваше често, но дебеланата Оли я разсмиваше.

– Каша или не, ако ми намериш някой клиент, ще ти дам комисионна.

– Стига, Бруна, точно аз имам работа за теб. И няма нужда да ми плащаш нищо.

Андроидът се обърна и застана лице в лице с новодошлия. Беше Янис. Както в повечето случаи, когато беше с него, тя изпита противоречиви чувства. Янис беше единственият приятел на Бруна, а тази емоционална тежест понякога я задушаваше.

– Здравсти, Янис, как си?

– Стар и уморен.

Казваше го сериозно, пък и точно така изглеждаше. Стар като преди, стар както винаги, стар като автопортретите на стария Рембранд, на чиито чудни холограми в Музея на изкуството Янис я беше учил да се възхищава. Имаше малко хора като Янис, които напълно се отказват от безбройните лечения, предлагани на пазара, за борбата със старостта, като се започне от пластичната или бионична хирургия и се стигне до гама-лъчите или пък клетъчната терапия. Някои отказваха да се подложат на лечението от чиста проба закостенялост, защото бяха вироглави старомодници, тъгуващи по едно бляскаво минало, което никога не е съществувало, но по-голямата част от онези, които не се подлагаха на тези процедури, просто не можеха да си го позволят. Тъй като по принцип хората предпочитаха да се подлагат на лечение пред това да плащат за чист въздух, да имаш бръчки се бе превърнало в признак за крайна бедност. Въпреки това случаят с Янис бе малко по-различен. Не беше нито бедняк, нито реакционер, макар че беше малко старомоден и приличаше на архаичен кавалер от ХХІ век. Ако не ползваше подмладяващата терапия, то бе, защото преди всичко е въпрос на естетика. Той не харесваше разрухата на старостта, но корекциите му се струваха още по-грозни и Бруна го разбираше много добре. Какво ли не би дала тя, за да може да остарее!

– Казваш, че имаш нещо за мен?

– Може би. Но не знам дали си го заслужила.

Бруна смръщи вежди и го погледна учудено.

– Не знам за какво говориш.

– Нямах ли да ми казваш нещо?

Репът усети, че вътре в него се задвижваха малките колелца на лошото настроение – зъбчатият механизъм на неговото раздражение. Янис винаги постъпваше така с нея – разпитваше я и я ръчкаше, искаше да знае всичко за нея. Приличаше на баща ѝ. На онзи несъществуващ баща, убит от несъществуващ убиец, когато тя е била на девет години. Девет също несъществуващи години. Тя погледна приятеля си – лицето му имаше меки и неясни черти. Като млад е бил доста хубав, Бруна беше виждала негови снимки, но не с отличителна красота – с малки очи, нос

и уста. Времето се бе стоварило върху него, като че някой бе разтопил лицето му, а бялата коса, бледата кожа и сивите очи се сливаха в една обща безцветност. „Бедният старец“ – помисли си Бруна, осъзнавайки, че ядът ѝ утихваше. Но във всички случаи нямаше да му разкаже нищо, разбира се.

– Доколкото си спомням, няма нищо особено.

– Стига. Забрави ли вече за Ката Каин?

Бруна се вцепени.

– Откъде знаеш? Не съм го казвала на никого.

И докато говореше, тя се замисли: „Но дадох личните си данни в „Самаряни“, говорих с полицаите и с портиера на сградата, трябваше да се идентифицирам, за да вляза в Института по съдебна медицина, а живеем в едно проклето общество от клюкари с тази централизирана и мигновена информация.“ Започна да се поти.

– Не ми казвай, че са ме дали по новините или на обществените екрани...

Янис изви надолу устни. Това бе неговият начин да се усмихва, Бруна го знаеше.

– Не, не... Разказа ми го някой, който дойде да търси моята помощ. Един човек, който ме помоли да говоря с теб. Исква да ти предложи една работа. Ще ти дам неговата визитка.

Янис натисна мобилния компютър, който носеше на китката си, а този на Бруна веднага сигнализира, че е получил съобщението. Андройдът погледна малкия екран: Мириам Чи, лидерът на ДРР, ще я чака утре в 10:00 ч. сутринта в своя кабинет.

„Куражът е навик на душата“ – казвал Цицерон. Янис се бе вкопчил в тази фраза на своя любим автор като удавник за сламка. Години наред той се опитваше да развие и поддържа този навик и по някакъв начин рутината на куража се затвърждаваше вътре в него, изграждайки един вид алтернативен скелет, който бе успял да го държи на крака.

Бяха минали четиридесет и девет години – почти половин век от смъртта на малкия Еду, а той продължаваше да носи белезите, които тя бе оставила. Разбира се, времето бе приглушило, или по-скоро притъпило, непоносимата болка. Това е естествено, защото е невъзможно постоянно да живееш с душевното си страдание, Янис разбираше това и си го прощаваше. Прощаваше си за това, че продължава да диша, да се наслаждава на храната, на музиката, на някоя хубава книга, докато детето му се превръща в прах под земята. Освен това той усещаше, че по някакъв начин една част от него продължаваше да е в траур. Като че изчезването на Еду бе оставило дупка в неговото сърце, така че оттогава насетне той изживяваше всичко наполовина. Никога не можеше да се концентрира напълно в своята реалност, защото дълбоко у него непрекъснато се обаждаше болката като един от онези продължителни шумове, които чуват някои глухи хора. Нещо окончателно се бе пречупило и Янис смяташе, че така трябва да бъде. Струваше му се справедливо и необходимо, защото иначе не би могъл да понесе животът му да продължи по същия начин след смъртта на неговия син.

Въпреки това с течение на годините се беше случило нещо ужасно, нещо, което Янис не можеше да си представи, че ще се случи. Първо, в неговото съзнание лицето на детето лека-полека избледняваше: от толкова припомняне споменът се бе изтрил. Сега можеше да си представи Еду само чрез снимките и филмчетата с него, които пазеше; останалите образи се бяха изтрили от главата му така, както се изтрива написаното на училищната дъска. Но най-лошото бе това, че в някакъв момент от изминалия половин век бе прекъсната вътрешната нишка, свързваща го с бащата, който той някога е бил. Сега, когато старият Янис си спомняше за двадесетгодишния Янис, който си играеше и се смееше с чедото си, бе като че си спомняше за някой свой познат от отдавна отминалата си младост, за някой може би

много близък приятел, но коренно различен човек, когото отдавна не е виждал. Така че съзерцаваше всичко това отстрани: насладата от бащинството и ужаса от ненужната смърт, бавната агония на двегодишното дете, тъпата болест, която не можеше да бъде излекувана заради недостига, наложен заради Войната на реповете. Една изключително тъжна история, да, толкова трагична, че понякога спомнеше ли си за нея, очите му се насълзяваха, но това бе история, която той вече не можеше да почувства като своя, а като драма, на която може би някога е бил свидетел или пък като приказка, която някой му бе разказал.

А това отдалечаване бе най-опустошителното, най-непоносимото нещо.

Това вътрешно отдалечаване бе втората и окончателна смърт на неговото дете. Защото ако самият той не може да поддържа жив спомена за своя малък Еду, кой друг би могъл да го направи?

Колко слаба, лъжлива и невярна е човешката памет. Янис знаеше, че през изминалите четиридесет и девет години всички клетки в неговото тяло са се подновили. Вече няма дори една органическа следа от някогашния Янис, с изключение на онзи трансклетъчен и трансвремеви полъх, представляващ неговата памет – онази безплътна нишка, която изграждаше неговата идентичност. Но ако тази нишка също се скъса, ако той не е способен непрекъснато да си спомня, какво отличаваше неговото минало от един сън? Да спреш да си спомняш е все едно светът да се разруши.

Той реши да стане архивар точно заради това, че винаги изпитваше огромно недоверие към паметта. И затова от време на време вътре в себе си той наистина се опитваше да си спомни за Еду. Затваряше очи и с неимоверни усилия се опитваше да възстанови някоя далечна сцена, да си представи отново старата стая, очертанията на мебелите, точната гъстота на полумрака; да почувства следобедната топлина, неподвижността на въздуха, залепнал по неговата кожа; да чуе тишината, едва нарушена от едно спокойно и тихо дишане; да усети топлия дъх на плътта, онази приятна миризма на малко животинче; и чак тогава, само и единствено тогава, да види как детето спи в своята люлка; дори не цялото дете, а може би да възстанови ясно и правдоподобно онази все още дебела, пухкава бебешка ръчичка, онази съвършена ръка със свити пръсти, отпусната в покой и несъзнаваща абсолютната си беззащитност. Стигнаше ли до този момент, за щастие споменът идваше като лъч от миналото и преминаваше през Янис, разпалвайки изведнъж цялата острота на страданието, и караше стареца да плаче. Да плаче от болка, но и от благодарност за

това, че по някакъв начин и дори само за миг е успял не просто да си спомни за Еду, но и да почувства, че някога той е бил жив.

Централен архив на Съединените щати на Земята
Версия, подлежаща на промени

СТРОГО ОГРАНИЧЕН ДОСТЪП
САМО ЗА УПЪЛНОМОЩЕНИ ЛИЦА

Мадрид, 19 януари 2109 г., 13:10 ч.

Добър ден, Янис!

АКО НЕ СИ ЯНИС ЛИБЕРОПУЛОС,
СЛУЖИТЕЛ НА ЦЕНТРАЛНИЯ АРХИВ, FT711,
НЕЗАБАВНО ЗАТВОРИ ТЕЗИ СТРАНИЦИ

СТРОГО ОГРАНИЧЕН ДОСТЪП
САМО ЗА УПЪЛНОМОЩЕНИ ЛИЦА

НЕПОЗВОЛЕНОТО ПОЛЗВАНЕ НА ИНФОРМАЦИЯТА
Е ПОДСЪДНО ПРЕСТЪПЛЕНИЕ, КОЕТО МОЖЕ ДА БЪДЕ
НАКАЗАНО С ДО ДВАДЕСЕТ ГОДИНИ ЗАТВОР

Телепортиране

Ключови думи: история на науката, аномалии при ТП, Космическа треска, Войни на роботите, Ден първи, Другите, Мир на човечеството, Глобални споразумения на Касиопея, чувстващи същества.

#422-222

Статията подлежи на допълване

Телепортирането или телетранспортът (ТП) е една от най-старите мечти на човека. Макар че опити за квантово телепортиране се правят още от ХХ в., първият значителен експеримент бил направен през 2006 г., когато професор Юджийн Ползик от Института „Нилс Бор“ към Университета в Копенхаген успял да телепортира на разстояние половин метър един малък, макроскопичен предмет, използвайки светлината като предавател на информацията на обекта. Въпреки това едва от 2067 г. нататък, след откриването на неподозираните свойства за увеличение на светлинния потенциал на **астатина** – изключително рядък елемент на Земята, но относително изобилен в мините на Титан, телепортирането доста напреднало. През 2073 г. с помощта на т.нар. **плътна светлина**, способна да пренася сто хиляди пъти повече информация и сто хиляди пъти по-стабилно в сравнение с **лазерната светлина**, професор **Дарлинг Оумоу Коите** била телепортирана или тепирана, както също се нарича това в днешно време, от Бамако (Мали) до сатурновия сателит Енселадо. Това бил първият път, в който човешко същество се тепирало посредством космоса.

От този момент нататък сред държавите на Земята се разразила истинска война за изследването и завладяването на Вселената. Тъй като телепортирането елиминирало разстоянията и било все едно дали ще изминеш един километър или един милион километра, енергията на обитателите на Земята се концентрирала в работата по завладяването на далечни планети и експлоатирането на техните ресурси. Именно т.нар. **Космическа треска** се превърнала в една от основните причини за разразилите се **Войни на роботите**, които в периода 2079–2090 г. опустошили Земята. Телетранспортът винаги е бил много скъп, поради което по принцип се тепирали само изследователски екипи от по двама-трима души. Тъй като имало що-годе достоверна информация само за няколкостотин планети, които биха могли да бъдат колонизирани, често изпратените хора от различни държави имали една и съща цел, дали по някаква чиста случайност, или благодарение на шпионажа, който нерядко водел до сблъсъци. Много изследователи загинали в битки или били убити, а

повтарящите се дипломатически конфликти довели до ескалиране на световното напрежение. Колкото повече от най-известните дестинации се завладявали и се превръщали в полета на ожесточени спорове, толкова по-големи рискове започнали да поемат големите сили, пращайки своите изследователи на все по-далечни и непознати места, което увеличило и без това високата смъртност сред телепортираните. През 2080 г., последната година от Космическата треска, загинали 98% от изследователите от Земята (близо 8200 индивиди, почти всички хуманоиди), по-голямата част от които просто изчезнали след скока, ~~разпаднали се по погрешка в тъмното интергалактическо пространство или пък се изпарили в момента на тяхното тепиране в някоя неочаквано гореща планета.~~

По онова време вече се било разчуло нещо, което учените и правителствата са знаели още от самото въвеждане на тази технология: че в атомно отношение телетранспортът е несъвършен процес и може да има много сериозни вторични последици. Това е следствие от **принципа на Хайзенберг за неопределеността**, според който част от реалността не може да се измери, тъй като е подложена на безкрайно малки, но съществени промени. Което означава, че всеки телепортиран организъм претърпява някакво микроскопично изменение: субектът, който се реконструира, не е съвсем същият, какъвто е бил преди. По принцип тези мутации са минимални, на ниво, по-ниско от това на атома, и са незабележими; но при значителен брой случаи те са съществени и опасни: око, което се измества върху бузата, дефектен бял дроб, ръце без пръсти и дори черепи без мозък. Този разрушителен ефект на телепортирането е наречен **аномалии при ТП**, макар че индивидите, които имат видими деформации, са известни в разговорния език като **мутанти**. От друга страна, било потвърдено, че когато телепортирането се извършва повече от един път, то води до непоправимо увреждане на органите. Вероятността за сериозни аномалии при ТП се увеличава главоломно с всяко изминало телепортиране, докато се стигне до 100% от единадесетия скок нататък. В момента се ръководим от **Глобалните споразумения на Касиопея (2096 г.)**, които забраняват живи същества (хора, хуманоиди, Други и животни) да се телепортират повече от шест пъти през целия им живот.

Рискът от скоците, масовите случаи на смърт и изчезване на изследователите, високата цена и началото на Войните на роботите видели сметката на Космическата треска и на ентузиазма за телепортиране. След 2081 г. този начин за придвижване започнал да се използва само, за да се експлоатира далечната планета **Потоси** – единственото небесно тяло, намерено по време на Космическата треска, чиито ресурси се оказали достатъчно доходноносни за развитието на минната индустрия отвъд Слънчевата система. Първоначално собствеността на Потоси си поделили Европейският съюз, Китай и Американската федерация. След Обединението тя вече принадлежи на Съединените щати на Земята, макар че най-продуктивните мини бяха продадени на **Кралство Лабари** и на **Демократичната космическа държава**.

Именно в Потоси се състояла първата среща на човешките същества от Земята и Другите или ИЗ (извънземни същества), за която има сведения. На 3 май 2090 г., дата, която оттогава е наричана **Ден първи**, извънземен кораб се приземил в китайския сектор на миньорската колония. Това били изследователи **гнеи** – народ, произлизащ от планетата **Гнио**, която се намира близо до Потоси; и двете планети са в орбитата на една и съща звезда – **Фомалхоут**. Корабът им бил много бърз и много напреднал в техническо отношение, макар че начинът им на придвижване бил обичайният и пътували със скорост, много по-малка от тази на светлината. Не познавали материалното телетранспортиране, но били развили техника за свръхзвукова комуникация с помощта на слънчеви лъчи, които изминавали огромни разстояния за рекордно кратко време. Благодарение на тези съобщения или **телегнеи** гнеите установили невизуален контакт с други две далечни извънземни цивилизации: **омаите** и **балабите**. Така ние, хората, вече не бяхме сами във Вселената.

Това феноменално откритие предизвикало пълен шок. Три дни по-късно бил подписан **Мирът на човечеството**, който сложил край на Войните на роботите. Въпреки че несъмнено това споразумение било сключено заради страха, който извънземните предизвикали у обитателите на нашата планета (~~самото име „Мир на човечеството“ изглежда иска да подчертае обединението на този вид срещу извънземните~~), само за няколко години се развило позитивното чувство за колектив, което довело до процеса на

обединение и на създаването през 2098 г. на Съединените щати на Земята. Паралелно с това бил установен контакт с трите извънземни цивилизации и несъмнено съществуването на телепортирането бил основният фактор, способстващ осъществяването на един истински политически и културен обмен между четирите свята: за пръв път всички имали възможността да се срещнат физически. Имало проучвания, доклади, интензивно обучение на преводачи, преговори, споразумения, изпращания на агенти чрез ТП, безброй телегней, които прекосявали галактиките, във Вселената кипяла бясна дипломатическа дейност. Скоро станало ясно, че тези четири вида по никакъв начин не си съперничат помежду си и едни за други те не представляват никаква опасност: разстоянието между планетите, от които произлизат, е прекалено голямо, а телетранспортът е еднакво вреден за всички. Изглежда величието на Космоса събудило по някакъв начин човешкото величие и преговорите бързо навлезли във фазата на разбирателство, като през 2096 г. довели до Глобалните споразумения на Касиопея – първият междузвезден договор в Историята. Споразуменията регулират използването и авторските права върху технологиите (~~например купуваме телегней, а от нас купуват телепортирания, но както интелектуалната собственост, така и правата за ползване принадлежат само и единствено на цивилизацията, разработила изобретението~~), стокообмена, видовете валута, използването на телетранспорт, условията за мигриране и т.н. Поради необходимостта да се създаде нов термин, който да дефинира новите ни другари във Вселената и да ни идентифицира с тях, бил приет изразът **чувстващи същества**, произлизащ от будистката традиция. Чувстващите същества (**g'naum** на езика на гнеите; **laluala** на езика на балабите; **amoа** на езика на омаите) представляват едно ново стъпало в таксономията на живите същества. Ако досега човекът е бил причисляван към Царството на животните, тип Хордови, клас Бозайници, разред Примати, семейство Човекоподобни, към рода Хомо и към вида Хомо сапиенс, след Споразуменията той получил още един ранг – *Чувстващ*, разположен между клас и разред, защото, и това е много любопитно, изглежда всички извънземни са бозайници и под една или друга форма имат окосмяване.

Макар че телепортирането позволява четирите цивилизации да си разменят посланици, на Земята много рядко можеш да срещнеш извънземно.

Всяка дипломатическа мисия се състои от по три хиляди души, разпределени в най-важните градове на СЦЗ; към тях трябва да се добавят и около десет хиляди омаи, които се тепирали на Земята, за да избягат от една религиозна война в техния свят. Така че на нашата планета има по-малко от двадесет хиляди извънземни – незначителен брой в сравнение с четирите милиарда обитатели на Земята. Въпреки това външният им вид е добре известен благодарение на новинарските емисии. Официалното име на извънземните е **Другите**, но масово са известни като *твари*.

– Преди два дни намерих това на бюрото си – каза Мириам Чи.

Наведе се напред и подаде на Бруна една малка холографска топка. Репът я сложи на дланта си и натисна едно копче. На ръката ѝ веднага се появи триизмерният образ на лидера на ДРР. Беше не по-голям от десет сантиметра, но съвсем ясно показваше Мириам в цял ръст, как се усмихва и поздравява. Изведнъж от нищото се появи една малка ръка, която държеше нож, чието острие изглеждаше огромно, с него разпори от горе до долу корема на репа и много сръчно и помагайки си с върха на оръжието, му извади вътрешностите. Червата се разпиляха и записът свърши. Това бе всичко и беше достатъчно.

– По дяволите – измърмори против волята си Бруна.

Повдигна ѝ се от сцената, но само миг по-късно дойде на себе си. Отново натисна бутон и този път се загледа по-внимателно.

– През цялото време се усмихваш. Това ще да е запис от новинарските емисии или от...

– Това е краят на един миналогодишен митинг. Заснехме го целия и продаваме записа в нашия магазин за спомени. Симпатизантите го купуват. Това е начин за събиране на средства за Движението.

– Тоест всеки човек може да се сдобие с него...

– Имаме много симпатизанти и този запис е една от най-продаваните ни стоки.

Бруна долови някакъв особен тембър в думите на Мириам, някакъв ироничен тон, и вдигна поглед. Жената ѝ отвърна с непроницаемо изражение. Косата ѝ бе дълга, буйна и начупена, носеше втален костюм и бе гримирана. Като за лидер на радикално движение, външният ѝ вид бе учудващо обикновен. Детективът отново натисна топката. Насложеното изображение с изкормването изглеждаше истинско, не виртуално. Вероятно това беше животно в някоя кланица.

– Всъщност това е доста груб монтаж, Чи. Бих казала, че е дилетантска работа. Но е много ефектен, защото цялата тази неочаквана, ужасяваща касапница не ти позволява да се загледаш в несъвършенствата на записа. Може ли да я взема?

– Разбира се.

– Ще ти я върна, щом я анализирам.

– Както разбираш, изобщо не я искам... Но предполагам, че е доказателство, което трябва да се запази.

„А, хванах те“ – рече си Бруна. Мириам бе изрекла тези думи с лека въздишка, а твърдото ѝ и малко високомерно държание на световен лидер, който е над подобни дреболии, се бе пропукало, давайки леки признаци на страх. Да, разбира се, че е уплашена, и има защо. За миг Хъски си спомни за предишни инциденти, за нападения по време на нейните митинги и дори за защитници на човешкото превъзходство, които се бяха опитали да я застрелят или пък да ѝ заложат бомба. Когато пристигна в седалището на ДРР, тя трябваше да премине през няколко проверки, включително и сканиране на цялото тяло.

– Значи казваш, че освен теб само още двама души имат право да влизат в този кабинет.

– Точно така. Помощникът ми и шефката на охраната. А нито един от тях двамата не е отварял вратата. В регистъра не пише да е влизал никой от момента, в който аз си тръгнах онази вечер, до мига, в който се върнах на следващата сутрин. А тогава холографската топка вече беше на бюрото ми.

– Което означава, че някой е подправил този регистър... Може би някой вътрешен човек. Шефката на охраната?

– Невъзможно.

– Ще се изненадаш, ако разбереш колко безкрайни са възможностите на невъзможното.

Мириам се закашля.

– Тя ми е партньорка. Живеем заедно от три години. Познавам я. И се обичаме.

За миг Бруна си представи Мириам като обект на обич. Тази студена самоувереност, под която прозира известен страх. Тази напориста и дръзка активност, съчетана с консервативния ѝ външен вид. Та тя дори се лакираше старомодно! Този контраст я правеше още по-привлекателна. За миг Бруна си помисли, че може да разбере шефката на охраната. Това, че намираше Мириам за секси, влоши настроението ѝ.

– А какво ще ми кажеш за помощника си? И него ли обичаш толкова, че да го оправдаваш? – попита Бруна с ненужна грубост.

Мириам Чи изобщо не се притесни.

– Той също е извън всякакво подозрение. От доста години работим заедно. Не се заблуждавай, Хъски. Не си губи времето да гледаш там, където не трябва. Повтарям ти, че това е свързано с трафика на фалшива памет, сигурна съм. Това трябва да разследваш и точно заради това се обадох точно на теб: защото си видяла една от жертвите.

Да, каза ѝ го със заповеднически тон още с нейното пристигане. Лидерът на ДРР ѝ беше обяснила, че още преди Ката Каин други четири репа бяха умрели при подобни обстоятелства. И че когато тя самата се заинтересувала от този въпрос и отишла да разговаря с приятелите и колегите на жертвите, някой започнал да упражнява върху нея странен натиск: започнала да получава анонимни и невъзможни за проследяване обаждания, с които я съветвали да забрави всичко това, съобщения в компютъра ѝ с все по-заплашителен тон и накрая холографската топка, предизвикваща по-голямо безпокойство с появата си в нейния кабинет, отколкото заради зверското си съдържание. Бруна не бе свикнала клиентите ѝ да ѝ нареждат какво да прави, по-скоро бе тъкмо обратното. Хората наемат частен детектив, когато са объркани. Когато се чувстват застрашени, но не знаят каква опасност ги грози или пък когато трябва да докажат някое смътно подозрение, толкова смътно, че дори не знаят откъде да започнат да търсят. Клиентите на един частен детектив винаги са тотално объркани, защото иначе щяха да се обърнат към полицията или към правосъдието; а от опит Бруна знаеше, че колкото по-объркан е този, който я наема, толкова по-добре за деловата връзка помежду им, защото клиентът дава повече свобода на своя детектив и му е по-благодарен и за най-незначителната информация, която той успее да му даде. Всъщност частният детектив е търсач на истината.

– Защо не отиде в полицията?

Чи се усмихна подигравателно.

– Човешката полиция ли имаш предвид? Искаш да отида да ги питам защо някой там убива репове? Мислиш ли, че това много ще ги заинтригува?

– Има и полицаи хуманоиди...

– О, да. Няколко нещастни тъпаци, служещи за алиби. Стига, Хъски, знаеш че сме напълно дискриминирани. Ние сме един вид помощници и сме трето качество хора.

Да, Бруна знаеше това. Но мислеше, че дискриминацията спрямо реповете е част от една по-голяма дискриминация – на властниците спрямо онеправданите. Такива като жената-реклама на Тексако-Репсол, онази нещастница от бара на Оли.

Светът е изключително несправедлив. Вероятно на реповете им се налагаше да понасят и по-лоши условия, но по някаква причина детективът се поболяваше от това, че се чувства част от един колектив от жертви. Предпочиташе да мисли, че несправедливостта е демократична и удря всички с огромната си тояга.

– Освен това нямам доверие на полицията, защото е твърде вероятно врагът ми да е внедрил свои хора там... Убедена съм, че зад въпроса с фалшивата памет се крие нещо много по-голямо. Нещо политическо...

„Стига бе – помисли си с възмущение Бруна – сега сигурно ще каже, че има някакъв заговор.“ Те навлизаха в сферата на параноята, характерна за всички онези радикални движения.

– Нещо, което дори може да е конспирация.

– Виж, Чи, позволи ми да поставя това под съмнение. По принцип изобщо не съм привърженичка на теориите за конспирация – възкликна Бруна, без да успее да се въздържи.

– Добре, но заговорите съществуват. Виж последните разкрития за убийството на президента Джон Кенеди. Най-накрая се разбра какво се е случило.

– И сега, век и половина след покушението, никой не се интересува каква е истината. Не казвам, че няма конспирации; казвам, че те са много по-малко, отколкото си представят хората, и че са дилетантски импровизации, а не перфектно и умело замислени... Хората вярват в конспирациите, защото това е начин да повярват, че всъщност в хаоса има ред и смисъл, макар и злокобен. Не понасяме хаоса, но истината е, че животът е история, в която няма ни капка смисъл. Разказана с много шум и бяс.

Мириам я погледна с известно учудване.

– Шекспир... Много изтънчен цитат за човек като теб.

– Че каква съм аз?

– Детектив... Боен реп... Жена с бръсната глава и татуировка, която пресича лицето ѝ.

– Аха. Е, мен също ме учудва това, че един политически лидер разпознава думите на Шекспир. Мислех, че активисти като теб посвещават живота си на каузата, а не на това да четат и да си лакират ноктите.

Мириам се усмихна накриво и за миг наведе глава, замислена; когато отново я изправи, лицето ѝ пак изразяваше онази неочаквана слабост, която детективът бе доловил преди малко.

– Защо не ме харесваш, Хъски?

Детективът се размърда на стола от притеснение. Всъщност се разкайваше, че бе говорила толкова много. Не знаеше защо се държи по такъв нетипичен за нея начин. Да спори с клиент за хаоса в живота! Сигурно си бе загубила ума.

– Не е така. Да речем, че ме дразни това, че се имаш за жертва.

„Пак го направих“ – удиви се Бруна. Продължаваше да спори необуздано с Чи.

– Нима се показвам такава, като разобличавам например това, че лабораториите не търсят лечение за ПТХ? Разполагам с данни: за търсенето на лек за повсеместния тумор на хуманоидите се инвестират само 0,2% от бюджета за медицински изследвания, въпреки че ние, реповете, сме 15% от населението и всички умираме от едно и също...

„Четири години, три месеца и двадесет и три дни“ – помисли си Бруна, без да може да се въздържи. Както не можа да овладее и фаталния импулс да продължи да спори.

– За мен да смяташ, че цялата Вселена се е наговорила срещу теб, означава да се изживяваш като жертва. Все едно си център на всичко. Чувството за превъзходство е недостатък, който обикновено върви ръка за ръка с усещането, че си жертва... Все едно човек има някаква заслуга за това, че е такъв, какъвто го е направила съдбата.

– В нашия случай съдбата и генното инженерство... – прошепна Мириам.

Жените замълчаха и секундите се заизнизваха страшно бавно.

– Познавам те, Бруна – рече накрая лидерът на ДРР с омекнал тон.

Толкова омекнал, че внезапното обръщение на малко име изглеждаше някак необходимо и естествено.

– Познавам хората като теб. Изпълнена си с толкова гняв и мъка, че не можеш да изразиш онова, което чувстваш. Страхуваш се, че ако признаеш болката си, накрая ще се превърнеш в обикновена жертва и че ако признаеш гнева си, ще се превърнеш в палач. Проблемът е, че ненавиждаш това, че си реп, но не искаш да си го признаеш.

– Не ми казвай...

– Затова те притеснявам и те интригувам толкова... – продължи Мириам невъзмутимо. – Защото възплъщавам всичко онова, от което се страхуваш. Природата на реповете, която ти мразиш. Успокой се, всъщност става въпрос за един общ

проблем. Погледни онези от Платформата Транс... Знаеш, тази асоциация обединява всички, които искат да са онова, което не са: жени, които искат да са мъже; мъже, които искат да са жени; хора, които искат да са репове; репове, които искат да са хора; негри, които искат да са бели; бели, които искат да са негри... Засега изглежда няма *твари*, които да искат да са земяни и обратното, но и това ще стане, от съвсем кратко време сме установили контакт с извънземните. Смятам, че както хората, така и реповете сме болни създания, винаги ни се струва, че нашата реалност е недостатъчна. Затова употребяваме наркотици и си вкарваме изкуствена памет: искаме да избягаме от затвора на нашия живот. Но те уверявам, че единственият начин да решиш конфликта е да се научиш сам да се приемаш и да намериш своето място в света. Точно това правим в ДРР. Затова нашето движение е толкова важно, защото...

Противно на волята си Бруна бе следила внимателно думите на Чи, но когато жената спомена ДРР, една вълна от неудържим и освободителен сарказъм се изля от устата на детектива.

– Красноречива проповед, Чи. Чудесна реч за митинг. Трябва да я запишеш и да я продаваш във вашия магазин за спомени. Но искаш ли да се върнем на нашия въпрос?

Мириам се усмихна и лицето ѝ се сви в студена гримаса.

– Разбира се, Хъски. Не знам за какво си мислех. Забравих, че току-що те наех и че ти се плаща на час. Моят помощник ще ти даде документацията, която сме събрали за предишните случаи, и ще обсъди с теб въпроса за твоя хонорар. Може да поискаш да добави още няколко гай за времето, което отдели, за да изслушаш речта.

Бруна усети жегването на това деликатно унижение. Все едно я бяха шамаросали. И до известна степен с право.

– Извинявай, ако съм ти се сторила груба, Чи, но...

Мириам високомерно се направи, че не я чува и продължи да говори. Или по-скоро да дава нареждания.

– Само да ти кажа още нещо: искам да се видиш с Пабло Нопал.

– Кой?

– Пабло Нопал. Мемистът. Не го ли познаваш? А би трябвало. За негово нещастие е доста известен...

Всъщност името на Пабло Нопал събуди смътен спомен в главата на детектива. Не беше ли обвинен в убийство?

– Имал е проблеми с правосъдието, нали?

– Точно така.

– Не си спомням много добре. Не ми харесват мемистите.

– Толкова по-зле за теб, защото ми се струва, че в този случай ще ти се наложи да говориш с няколко такива. Незабавно отиди да се видиш с Нопал. Може той да знае кой е авторът на фалшивите *меми*. Да видим какво ще изкопчиш от него. А после ела да ми разкажеш. Искам да докладваш само на мен. Засега това е всичко, Бруна Хъски. Очаквам скоро да получа новини.

– Един момент, не сме говорили за твоята сигурност... Мисля, че трябва да промениш навиците си и да предприемеш някои допълнителни мерки, може би трябва да...

– Не получавам смъртни заплахи за пръв път и знам как да се защита. Освен това, както вече ти казах, разполагам с един отличен шеф на охраната. А сега, ако не възразяваш, имам много натоварен график тази сутрин...

Бруна стана и стисна ръката на жената – твърда и груба ръка въпреки лакираните в нежен, пастелносин тон нокти. На стената зад стола на Мириам имаше портрет, поставен в рамка, на неизбежния Габриел Морли – митичния реформатор на реповете. Колко млад изглеждаше. Прекалено млад за славата, която имаше. Чи пък имаше бръчици в крайчетата на устата си и като цяло й липсваше свежест. Вероятно вече беше близо до своето ДТХ, макар че бе все така красива жена. Бруна отново усети привлекателността на Мириам като порив на вятъра. Детективът бе недоволен и се чувстваше неудобно. Подозираше, че се е държала като идиот. Изхвърли от главата си тази досадна мисъл и се опита да се съсредоточи върху новата си работа. „Ще трябва да говоря с онази толкова компетентна шефка на охраната“ – каза си тя. Това, че беше половинката на Мириам Чи, не само че не я оправдаваше, но и я превръщаше в заподозряна. Статистиката показваше, че любовта и парите са основните причини за жестоките престъпления.

След срещата с Чи детективът се върна у дома си с въздушен трамвай и преди да се качи в апартамента си, тя отскочи до супермаркета на ъгъла и купи хранителни продукти и нова карта за пречистена вода. В периодите, в които нямаше работа, андроидът никога не намираще време да се погрижи за ежедневните си нужди, макар че, както се предполага, разполагаше с цялото си време. Запасите с провизии свършваха, всичко потъваше в прах, а чаршафите оставаха несменени, докато накрая придобиваха почти наситена миризма. Но получеше ли някоя поръчка, Бруна изпитваше необходимост да подреди дома си, за да може да сложи ред и в главата си. Едно от основните изисквания в нейната работа бе умът ѝ да е в добро състояние, защото добрият детектив е не този, който разследва най-добре, а този, който мисли най-добре. Така че след като прибра покупките в кухнята и постави картата в машината за вода, Бруна отдели няколко часа, за да почисти и подреди дома си, да изпере мръсните дрехи и да изхвърли празните бутилки, наредени до вратата като кегли.

После си наля чаша бяло вино, седна пред главния екран и в продължение на няколко минути се наслади на чистотата и спокойствието в своя апартамент. Започна да мисли за новия си случай и за начина, по който да подходи. Първите стъпки в едно разследване са важни; сгреша ли, понякога можеш да загубиш много време и да объркаш още повече нещата. Взе малкия си таблет, защото писането на ръка изглежда ѝ помагаше да разсъждава и започна да записва идеите, които се въртяха в главата ѝ. Макар че не ставаше дума за списък с приоритети, склонността ѝ към непокорство я накара да остави за по-късно мемиста, пренебрегвайки думите на лидера на реповете, която ѝ бе заповядала да започне оттам. Но написа на екранчето: „Защо Чи се интересува от Нопал?“. Отдолу с електронната писалка добави други фрази: „Холограма“, „Заплахи към Чи“, „Регистър на бравата: ДРР“, „Трафиканти“, „Да документирам четири предишни случая“, „Жертвите – случайни или набелязани?“. След известно колебание добави: „Пабло Нопал“. Каза си, че като го постави на осмо място, ще се опълчи достатъчно на заповедта на Мириам.

Отвори холографската топка и извади чипа. Сложи го в компютъра и с една програма за анализ започна да изследва щателно снимката. Беше същата програма, която използваше полицията – мощно оръжие, което веднага пресъздаде първоначалния образ на Мириам и показа емблемата, която, разбира се, беше на ДРР. Колкото до добавената жестока сцена, системата не успя да намери в Мрежата оригиналното изображение, затова я пресъздаде хипотетично. Беше изкормването на

едно прасе, взето вероятно от някоя законна кланица, защото изглежда животното е било убито преди да се направи записа, и то по регламентирания метод с упойка и електропункция. Документите са били изтрити много внимателно, както и всички електронни следи, което правеше локализирането на мястото практически невъзможно. Въпреки че броят на кланиците бе намалял значително, отчасти заради нарастващата чувствителност по отношение на животните, а от друга страна, за да се намалят емисиите на CO₂, Правителството задължаваше да се вади много скъпо разрешително за консумация на месо, все още на цялата планета стотици от тях продължаваха да функционират, а освен това записът можеше да е направен по всяко време през последните три години, което според програмата бе максималната допустима възраст на носителя. Що се отнася до самия чип и до холографската топка, те бяха основни и абсолютно обикновени стоки – същите, каквито всеки ученик може да си купи от супермаркета на ъгъла, за да направи една холограма за училище. Щеше да е много трудно да се извлече някаква полезна информация от всичко това. Въпреки това Бруна започна подробен анализ на кадрите с прасето и го остави да работи на втори план. Щеше да отнеме часове.

Реши да направи почивка, за да хапне нещо. Сложи в експресната фурна порция пресовани рибни крокети и за една минута те вече бяха готови. Махна капака, наля си още една чаша вино и се върна пред главния екран, за да ги яде направо от опаковката.

– Потърси Пабло Нопал – каза силно тя.

Появиха се няколко възможности и Бруна посочи една от тях, като поизцапа екрана с омазнената си от храната ръка. Веднага на екрана се появи образът на мъжа – триизмерна снимка на главата в реален размер, в дясната част на екрана, както и няколко кадъра в лявата част. Мургав, слаб, с тесен и дълъг нос, фини устни, големи черни очи. Привлекателен тип. Тридесет и пет годишен. Във възрастта на ДТХ, ако беше реп. Но не беше. Според досието освен мемист, Нопал беше също драматург и автор на романи. И наистина се радваше на известна популярност не само заради книгите си, доста ценени, но и заради няколкото скандали, които имаше зад гърба си. Преди седем години бил обвинен в убийството на свой възрастен чичо – стар аристократ милионер, чиито единствен наследник по някаква случайност бил именно той. Дори прекарал няколко месеца в предварителния арест, но накрая бил повдигнат някакъв неясен въпрос за подправяне на доказателства и Нопал бил оправдан поради липсата на такива. Въпреки това репутацията му останала опетнена

и много хора продължили да го смятат за виновен; всъщност в резултат на това Правителството спряло да му поръчва да прави мемеи и той престанал да се занимава с тази работа. Поне официално, каза си Бруна, защото за мемите, които се продаваха на черния пазар, също бе необходим мемист, който да ги пише. Три години след излизането си на свобода Нопал отново бил замесен в друга насилствена смърт, този път на личния му секретар. Той последен видял жертвата преди тя да умре и за известно време бил в полезрението на полицията, въпреки че накрая дори не му било повдигнато обвинение. Естествено всички тези неясни инциденти довели до увеличаване на продажбите на неговите книги. В този свят ще станеш известен само ако имаш лоша репутация.

Бруна погледна внимателно лицето на Нопал. Да, той бе привлекателен, но предизвикваше тревога. Усмивката му бе спонтанна, но прекалено подигравателна, прекалено сурова. Изражението на очите му бе неразгадаемо. Бе публикувал три романа, първият от които едва няколко месеца след смъртта на чичо си. Бе озаглавен „Насилниците“ и появата му беше отбелязана като едно малко културно събитие. Бруна въведе ПИН-а и номера на кредитната си карта, плати за книгата пет гая и свали текста на таблета си. Смяташе просто да ѝ хвърли едно око, но се зачете и не можа да се откъсне от нея. Бе кратък и изпълнен с напрежение роман, историята на едно момче, което живее в района на Айре Серо. По време на военната си служба, Бруна бе ходила в един от тези свръхмръсни и изолирани сектори и трябваше да признае, че авторът бе съумял да предаде отчайващата и отровна атмосфера на онази проклета дупка. Разказваше се как момчето се сприятелява с една наскоро пристигнала девойка, дъщеря на съдийка. Магистратите, също като лекарите, полицаите и други необходими за обществото професионалисти, биваха изпращани в секторите с мръсен въздух за не повече от една година, за да не се навреди на тяхното здраве, и получаваха двойно повече пари; въпреки това Бруна знаеше, че много от тях отказват да отидат там. Романът разказваше за връзката между децата през тези дванадесет месеца; в края на книгата, в нощта преди заминаването на съдийката и нейното семейство, двамата тинейджъри убиват с чук майката на момичето. Сцената беше брутална, но романът бе написан по такъв убедителен, истински и тъжен начин, че Бруна съвсем ясно се почувства съпричастна на убийците и ѝ се искаше те да се изплъзнат от правосъдието. Но не успяха: края на историята бе потискащ.

Бруна изключи таблета; беше се схванала, след като прекара няколко часа в една и съща поза, и имаше странното усещане за безнадеждност. В този проклет роман имаше нещо, което изглеждаше написано специално за нея. Нещо изненадващо близко, разпознаваемо; нещо, което бе на границата на непоносимото. Четири години, три месеца и двадесет и три дни.

Тя скочи на крака и заснова трескаво напред-назад. Апартаментът имаше само две помещения: хол с кухненски бокс и спалня, а нито една от двете стаи не беше много голяма, така че направеше ли две крачки, тя стигаше до някоя стена и трябваше да се върне обратно. Погледна през прозореца: градът светеше и бръмчеше в тъмнината. Доближи се до голямото табло с главоблъсканицата; повече от два месеца редеше този пъзел и все още в средата оставаше една дупка от почти сто части. Този бе един от най-трудните пъзели, които някога бе редила: беше изображение на Вселената, всичко бе много черно и имаше малко небесни тела, по които да се ориентира. Загледа се в назъбените краища на дупката и опипа свободните части, опитвайки се да намери някоя, която да пасне. Скритият вътре в хаоса ред. По принцип когато решаваше главоблъсканици, тя беше по-близо до спокойствието, отколкото във всеки друг момент от своя напрегнат живот, но сега не можеше да се съсредоточи и накрая остави пъзела, без да намери мястото на нито един от оставащите фрагменти. Нопал е виновен, каза си тя, и този отвратителен роман, който тя бе почувствала толкова близък; проклетите мемисти са еднакво зли и гнусни. Тогава, както и в редица други случаи, в които безпокойството напираше вътре в тялото ѝ, Бруна реши да излезе да потича – физическата умора е най-доброто средство за успокоение. Облече един стар анцуг, обу си маратонките и напусна апартамента. Когато излезе на улицата, беше точно полунощ.

Изстреля се в посока към парка, в началото толкова неконтролируема и с такава скорост, че веднага остана без дъх. Понамали темпото и се опита да влезе в ритъм, да диша нормално, да адаптира тялото си. Лека-полека навлезе в релаксиращия и хипнотизиращ ритъм на доброто бягане, почти безтегловните ѝ крака докосваха асфалта в такт с ударите на сърцето. Обществените екрани над главата ѝ разпространяваха обичайните глупави съобщения, младежки шегички, музикални клипове, кадри от последната почивка на някоя известна личност или новини, представяни от журналисти любители. На един от екраните видя как на Гран Вия се взривява едно ками, за щастие без да убие друг човек освен себе си. Добре, че засега камикадзетата са толкова некомпетентни и непохватни, че почти никога не

успяват да причинят сериозни щети, помисли си андроидът; но когато тези откачалки, противници на системата, се научат да се организират и да изработват добре самоделните си бомби, камитата ще се превърнат в истински кошмар; всяка седмица в Мадрид се самоубиваше по едно камикадзе, без да е много ясно точно защо го правят. Бруна влезе в парка през страничната врата и прекоси по диагонал затвореното пространство. Не беше парк с растителност, а бял дроб. Репът обичаше да тича сред редиците изкуствени дървета, защото така дишаше по-леко – те абсорбираха много повече въглероден диоксид, отколкото истинските дървета и тук наистина се усещаше по-голямата концентрация на кислород. Янис ѝ беше разказал, че преди десетки години изкуствените дървета са се правели, за да имитират в по-голяма или по-малка степен истинските, но от доста време насам тези абсурдни миметични форми са забравени, за да се търси един по-ефектен дизайн. Андроидът познаваше поне половин дузина модели на дървета, но екземплярите от този парк-бял дроб, собственост на Тексако-Репсол, бяха като огромни знамена от изключително тънка, метална, полупрозрачна мрежа – плаващи ленти, широки един метър и може би десет метра високи, които се развяваха от вятъра и издаваха лек писък на щурец. Да прекоси парка бе като да премине през мустаците на огромен кит.

Щом излезе от другата страна, Бруна се учуди на самата себе си, защото вместо да свие вляво и да поеме обратно към вкъщи, по булевард „Кралица Виктория“, както си бе намислила, тя сви вдясно. В продължение на минута тя подтичваше, без да е наясно накъде отива, докато накрая си даде сметка, че се движи към „Нуевос министриос“ – една от маргиналните дупки на града, зона за проституиране и за продажба на дрога; може би там ще намери някой трафикант на памет. Това не бе най-препоръчителното място, където да се разхождаш невъоръжен посреднощ, но от друга страна, един спортуващ боен реп също не би трябвало да бъде най-желаната мишена за престъпниците.

Противно на името си „Нуевос министриос“ беше много стар квартал. Преди два века бил построен за административен център; ставаше въпрос за съвкупност от съединени помежду си сгради, които образуваха една огромна зигзагообразна грамада и още от момента на официалното му откриване трябва да е бил грозна и неприветлива бетонна маса. По времето на Войните на роботите „Нуевос министриос“ е бил използван за настаняване на бежанци и после било невъзможно да бъдат прогонени оттам. Първите бежанци незаконно дали под наем стаи на други

наематели и за кратко време районът западнал. Прозорците бяха изпочупени, вратите – изгорени, а някогашните градини сега са мръсни, празни терени. Но имаше и шумни барове, мръсни пушилни за даламин, мизерни кабарета – цял един свят от незаконни удоволствия, управляван от местните банди, които плащаха за правото на въздух.

Бруна стигна до външния периметър на „Нуевос министериос“ и мина пред „Комета“ – най-известната кръчма в района, едно гранично свърталище, в което идваха заможни клиенти, жадни да надникнат в тъмната страна на живота. Музиката кънтеше, а около вратата имаше много хора, повечето от които тела под наем, прецени детективът с един бегъл поглед. Точно в този момент един хлапак, който изглеждаше по-голям за възрастта си, ѝ се присламчи и заподтичва до нея.

– Здравсти, яко момиче... Виждам, че обичаш спорта... Искаш ли вътре да правим упражнения? Правя чудеса...

Бруна го погледна: имаше характерните очи с вертикални зеници, но ѝ се виждаше прекалено млад за андроид. Разбира се, можеше да си е направил естетическа операция... Въпреки че бе по-вероятно да си е сложил лещи, за да прилича на реп. Много хора се възбуждаха от идеята за секс с андроиди и жиголата се възползваха от това.

– Човек ли си или хуманос?

Момчето я погледна разколебано, обмисляйки кой отговор най-много ще ѝ се хареса.

– Кое от двете предпочиташ да бъда?

– Всъщност изобщо не ми пука. Питам от чисто любопитство, а не по работа.

– Стига, въодушеви се малко. Имам *бонбонки*. От най-високо качество.

Бонбонки. Тоест окситоцин – дрогата на любовта. Законна субстанция, която стабилните двойки купуваха от аптеките, за да подобрят и освежат връзката си. При все това *бонбонките* бяха взривоопасен коктейл от голямо количество окситоцин, комбиниран с други синтетични невропептиди. Истинска бомба, забранена, разбира се, която имаше мълниеносен ефект и която Бруна бе взимала няколко пъти. Но нито моментът, нито мястото бяха подходящи.

– Не си губи времето. Сериозно ти говоря. Не искам нищо от това, което предлагаш.

Малко ядосан, младежът смръщи леко вежди, но бе достатъчно добър професионалист, за да продължи да бъде очарователен. Както винаги си повтаряше, едно твърдо *не* днес, утре може да се превърне в „О, да, искам“.

– Добре, раирано лице... Някой друг път тогава. А аз на твое място не бих продължил да тичам наоколо, красавице... Това е рискована зона дори за яки момичета.

Бяха стигнали до първата сграда, там, откъдето започваха тъмните равни терени, които водеха към вътрешната част на квартала. Онзи тип се обърна и започна да тича лекичко към вече далечната светлина на „Комета“. Тогава на Бруна ѝ хрумна една идея.

– Почакай!

Момчето се върна усмихнато и обнадеждено.

– Не, не е това – побърза да каже репът. – Само един въпрос: *бонбонките* ги купуваш от някого, нали?

– Искаш ли да ти дам една?

– Не, не искам. Но ме интересуват онези, които продават дрога. Познаваш ли трафикантите наоколо?

На момчето му изчезна усмивката от лицето.

– Виж, не ме забърквай в каша. Аз изчезвам.

Бруна го сграбчи за ръката.

– Спокойно. Не съм нито полицай, нито *пласьор* на наркотици, не се плаши. Ще ти дам сто гаи, ако ми отговориш на няколко елементарни въпроса.

Жиголото се замисли.

– Първо ми дай парите и после ще ти отговоря.

– Добре. В момента не разполагам с пари в брой, така че включи се на получаване.

Активираха мобилните си компютри, Бруна маркира на своя сумата от 100 гаи и нареди операцията да бъде извършена. Звуков сигнал потвърди превода на парите.

– Добре. Казвай!

– Интересувам се от изкуствената памет. Познаваш ли някой, който да продава наоколо?

– *Мем* ли? Не знам. Не ги използвам. Но там, в дъното, срещу онази барака, където е червеният фенер, има пушилня. И съм чувал, че след нея, между арките, се събират трафикантите.

– Чул си? Не ме занасяй. А ти откъде взимаш *бонбонките*?

– Виж, аз съм професионалист... Имам си личен снабдител, който ми ги донася у дома – истински господин, който няма нищо изобщо с това, той продава само окситоцин. Тук са твърдите наркотици: *ягодки, мем, ледчета*... Аз не знам нищо за това, не се дрогирам. Като изключим *бонбонките*, които са част от работата ми. Съжалявам, не мога да ти кажа нищо повече. Отиди до червения фенер и погледни под арките вляво.

Андроидът въздъхна.

– Тази информация не си струва парите, които ти дадох.

– Какво искаш? Аз съм добро момче! – отвърна с очарователна усмивка той.

И като се обърна, побягна към бара.

Бруна тръгна през мръсния терен. Половината от лампите бяха изпочупени, така че сенките се съгъстваха неравномерно, образувайки петна от мрак. За щастие тя виждаше добре в тъмнината благодарение на подобрените очи на реповете. Предполагаше се, че вертикалните зеници служат за това, макар Мириам Чи и други екстремисти да казваха, че котешките очи не са нищо повече от една сегрегационна хитрина, за да могат реповете лесно да се разпознават. Във всеки случай нощното виждане помогна на детектива да различи няколко десетки хора, които скитаха из мястото поотделно или на групи. Размина се с трима-четирима души, които боязливо ѝ направиха път. Имаше и няколко типа, които спяха на земята или може би бяха припаднали, или пък умрели наркомани, чиито мозък е унищожен от дрогата; те бяха само тъмни силуети, почти неразличими от отломките от падналата мазилка и от останалите боклуци, разпръснати наоколо. В близост до вратата на пушилнята Бруна видя двама бойни репликанти, несъмнено наети като охранители. Изгледаха я гневно как минава покрай тях, също като отчаяни кучета пазачи, които не могат да напуснат своето място, за да се хвърлят и да ухапят натрапника. Бруна се вмъкна под арките, подминавайки пушилнята. Червената светлина на фенера придаваше на полумрака кървав и призрачен блясък. Тръгна бавно под арките; тъмнината пред нея ставаше все по-плътна. След няколко колони ѝ се стори, че вижда човешки силует; беше се вторачила, за да различи фигурата му, когато изведнъж някой се нахвърли върху нея. С машинални си защитен рефлекс репът сграбчи ръцете на нападателя и

насмалко да му разбие главата в стената, когато осъзна, че не е крадец, а някакъв нещастен идиот, който без да иска се бе блъснал в нея. Още по-лошо: беше дете. Истинско дете. Хлапето я гледаше ужасено. Бруна забеляза, че почти го бе вдигнала във въздуха, и внимателно го пусна на земята. По дяволите, то дори беше под допустимата възраст.

– На колко години си?

– Че... четиринайсет – изфъфли момчето, разтривайки с болезнена гримаса ръцете си.

Четиринадесет! Дявол да го вземе, какво правеше хлапето на улицата след вечерния час за децата?

– Какво правиш тук?

– Имам среща... имам среща с един приятел...

Андроидът забеляза треперещите му ръце и петната по лицето му, сивкавите му зъби. Това бе ефектът от *ягодките*, от даламина – модерната синтетична дрога. Толкова млад и вече бе съсипан. Сянката, която Бруна бе видяла няколко арки по-нататък, се приближаваше с умерена крачка. Дойде до тях и се усмихна успокоително. Беше около петдесетгодишна жена, едно от ушите ѝ беше по-високо от другото; вероятно беше мутант, деформиран от телепортирането. Ухото, което не беше на мястото си, се подаваше между оредялата в горната част на главата коса, подобно на кучешко ухо.

– Здравсти.. Какво търсиш насам, приятелко хуманос?

Гласът ѝ бе учудващо приятен, мек и нежен като допир на коприна.

– Искам *ягодка*... Искам *ягодка*... – прекъсна я хлапето, което се тресеше от необходимостта да вземе наркотик.

– Млъкни, дете... За каква ме имаш?

– Сараби, дай ми таблетката, моля те – изстена той.

Мутантът изгледа Бруна от глава до пети, опитвайки се да разбере дали репът не крие някаква опасност.

– Дай на детето проклетата дрога. На мен ми е все едно – каза детективът.

И беше вярно, защото детето вече се бе прирастило и се нуждаеше от дозата, за да задоволи необходимостта си и защото това слаботелесно създание сигурно бе откраднало нещо или се бе сбило, а може дори да е убило някого, за да се сдобие с парите за дозата си. Банди озверели хлапета тероризираха целия град и

дори вечерният час не можеше да ги спре. Когато се замислеше за тези освирепели юноши, Бруна я болеше по-малко, че не може да има деца.

– Но аз не те познавам – изръмжа жената.

– Нито пък аз – отвърна Бруна.

– Може ли да използвам детектор на лъжата?

– Тази браква? Добре, защо пък не.

Жената извади нещо като малка лупа и я сложи пред едното око на Бруна.

– Смяташ ли да ми причиниш нещо лошо? – попита тя с емфатичен тон.

– Разбира се, че не – отговори детективът.

Доволен, мутантът прибра лупата. Предполагаше се, че детекторът на лъжата улавя известни движения на ириса, когато някой лъже. Продаваха се по каталог за по десет гайи и бяха чиста измама.

– Моля те, моля те, Сараби, дай ми *ягодката*...

– Спокойно, момче. Може и да имам нещо за теб, но преди това ти също трябва да ми дадеш нещо...

– Да, да, разбира се... Вземи...

Хлапето извади от джоба си няколко смачкани банкноти, които мутантът изглади и преброи. После жената бръкна в кафеникавата си раница от изкуствена кожа и извади прозрачен блистер с една малка таблетка с моравочервеникав цвят. Момчето го изтръгна от ръката ѝ и хукна да бяга. Мутантът се обърна към Бруна.

– Още не си ми казала какво искаш...

Красивият глас изглеждаше като още една аномалия у такава зловеща личност.

– Искам една *мема*. Продаваш ли?

Жената се навъси.

– Хм, изкуствена памет... Това са по-сериозни неща. Първо, те са много скъпи...

– Няма значение.

– И освен това аз не търгувам с такива неща.

– Жалко. А къде мога да намеря някой, който го прави?

Жената се огледа, като че търсеше някого, а Бруна проследи нейния поглед. Изглеждаше, че под арките няма никой, макар че няколко крачки по-нататък мястото бе скрито сред сенките дори за подобреното зрение на детектива.

– Наистина не мога да ти кажа. Преди двама продавачи на *меми* обикновено минаваха насам, но не съм ги виждала от няколко седмици. Изглежда работата с пазара за памет започва да загрубява... Знаеш, заради умрелите репове... Съжалявам, хуманос.

– Да, последните две жертви... – каза Бруна, вдигайки една сонда.

– Хм, повече от две, повече от две. Преди това е имало и други.

– Откъде знаеш?

– Ами, имам уши... както несъмнено забелязваш – каза мутантът в пристъп на смях.

После изведнъж стана сериозна.

– Колко си готова да платиш за *мемата*? За една висококачествена *мема*, написана от истински мемист.

– Колко струва?

– Три хиляди гай.

Бруна остана без дъх, но се опита да запази самообладание. В края на краищата се надяваше онези от ДРР да не сложат лимит на разходите ѝ.

– Съгласна съм.

– Ами тогава извади късмет. Защото аз не търгувам с това, но случайно разполагам с една много добра *мема*, която един колега ми даде, за да си плати един дълг. Имаш ли три хиляди хес?

– В брой не. Ще ти ги прехвърля.

Жената размаха ръце пред нея, като че триеше замъглено огледало.

– Не обичам да ползвам мобилни компютри. Оставят следа.

– Това е положението – или това, или нищо.

В продължение на половин минута мутантът размишляваше и мърмореше нещо. После извади от джоба си дълга и тясна метална кутийка и я показа на Бруна. Можеше да ѝ е показала и термометър за кокошки, защото репът никога не бе виждала подобен апликатор за памет. Жената включи компютъра на китката си.

– Съгласна съм. Готово. Извърши операцията.

Когато се чу изсвирването, тя провери данните и после подаде кутийката на детектива... Диаметърът ѝ беше около половин сантиметър, беше дълга около двадесет и вероятно беше от титан, защото изобщо не тежеше. Бруна я завъртя няколко пъти в ръката си.

– Нали знаеш, *мемата* е тук вътре. Тук. Виж я. А това е пистолетът за вкарването ѝ. Знаеш ли как се действа с него?

– Предполагам, че да, макар че апликаторите, които познавам, са различни. По-големи са и приличат на истински пистолети.

– Значи отдавна не си виждала *мема*. Трябва да вкараш в носа си по-тънкия ѝ край, вкарай го колкото се може по-навътре и натисни едновременно тези два бутона... тогава пистолетът ще направи необходимите измервания и ще насочи мемата в подходящата траектория. Когато го направи, ще даде предупредителен сигнал и ще стреля. Това отнема около една минута. През целия този процес трябва да стоиш възможно най-неподвижна. Опри главата си на нещо. И много внимавай кой край ще си вкараш в носа, че да не си забиеш *мемата* в ръката... Наслаждавай се.

Даде инструкциите с подигравателна нотка в копринения си глас, като че невежеството на Бруна я забавляваше. Или може би – подозираше репът, докато гледаше как жената изчезва между арките – се радваше, че ѝ е взела повече, отколкото трябва. „Смей се докато можеш – каза отмъстително репът. – Ако разбере, че мутантът е замесен по някакъв начин в смъртта на реповете, ще му секне радостта.“ Андройдът пое дълбоко въздух, опитвайки се да намали стягането в областта на гърдите, и се запъти към дома си. Към средата на равния терен тя се затича и не намали темпото, докато не се прибра вкъщи. Когато влезе в апартамента си, тя толкова силно стискаше металната кутийка, че ноктите ѝ се отбелязаха върху дланта.

Беше подгизнала в пот и ѝ се повръщаше. Погледна *мемата* и си помисли: все едно държа в ръцете си труп. Още по-лошо: все едно вътре стои затворен жив човек. Цял един живот, който с нетърпение очаква да излезе на свобода, като духа от бутилката от „Хиляда и една нощ“. Спомни си за двата репа, които преди много време бе видяла в казармата да си имплантират памет. Не изглеждаше кой знае колко приятно, поне в началото – и двамата повърнаха. Но сигурно беше хубаво, след като толкова репове го правеха. Бруна вкара кутийката в носа си. Стоеше права в средата на стаята, без да се подпира никъде. Нямаше да стреля, искаше само да пробва. Металът беше студен и малко я задушаваше, заврян навътре в носа ѝ. Щеше ли да боли? С натискането само на два бутона тя щеше да има нов живот, щеше да бъде друг човек. Призля ѝ. Извади кутийката и я хвърли на масата. Трябваше да намери някой, който да анализира *мемата*. Може да бе от фалшивите импланти.